

NACHT LICHT

DOOR BLOED GEBONDEN SERIE
BOEK 2

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Amy Blankenship

Nacht Licht

«Tektime S.r.l.s.»

Blankenship A.

Nacht Licht / A. Blankenship — «Tektime S.r.l.s.»,

ISBN 978-8-87-304609-7

ISBN 978-8-87-304609-7

© Blankenship A.

© Tektime S.r.l.s.

Содержание

Table of Contents	6
Hoofdstuk 1	7
Hoofdstuk 2	11
Hoofdstuk 3	18
Hoofdstuk 4	25
Hoofdstuk 5	30
Конец ознакомительного фрагмента.	34

Table of Contents

<u>Hoofdstuk 1</u>
<u>Hoofdstuk 2</u>
<u>Hoofdstuk 3</u>
<u>Hoofdstuk 4</u>
<u>Hoofdstuk 5</u>
<u>Hoofdstuk 6</u>
<u>Hoofdstuk 7</u>
<u>Hoofdstuk 8</u>
<u>Hoofdstuk 9</u>
<u>Hoofdstuk 10</u>
<u>Hoofdstuk 11</u>
<u>Hoofdstuk 12</u>
<u>Hoofdstuk 13</u>
<u>Hoofdstuk 14</u>
<u>Hoofdstuk 15</u>

Nacht Licht

Door Bloed Gebonden Serie Boek 2

Auteur: Amy Blankenship

Translator: [Angelique Hofland](#)

Copyright © 2012 Amy Blankenship

Tweede editie Gepubliceerd door TekTime

Alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1

Quinn Wilder keek rond in het kantoor van Warren, hij wist niet of het nou goed of slecht was om te weten wie achter de moorden zat. Het grootste gedeelte van de schreeuwpartij was voorbij of hij hoopte dat het tenminste zo was. Hij keek naar Kane nu de vampier met zijn rug naar de kamer gekeerd stond. Kane had niet de moeite genomen om zichzelf te verdedigen. Michael had goed werk verricht voor hem.

Hij zou kwaad moeten zijn op de blonde vampier en hij zou zijn excuus moeten aanbieden in Ã©Ã©n adem, maar alles wat hij nu voelde voor Kane was een vreemde angst, als een roofdier, hij vond dit geen fijn gevoel.

Kane grijnsde terwijl hij uit het raam staarde. Hij moest zijn volume echt gaan aanpassen om de gedachten van anderen te horen. Dus de jaguars en de poema's waren weer bij elkaar grote fucking deal. Wat wilden ze met hem gaan doen, een vrolijke dans? Nou daar was hij niet voor in de stemming.

De ziellose vampiers overtreffen ons met tien tegen Ã©Ã©n. Als ik het me goed herinner was Devon altijd een agressieve jager. Misschien moeten we hem bellen en vragen terug te komen om ons te helpen. Steven bood zijn twee centen aan, als het vampierleger groeit, is het een verloren strijd. Als we geen eigen leger gaan vormen, dan kunnen we net zo goed inpakken en zo snel mogelijk vertrekken uit Dodge.

Als de families niet zo lang uit elkaar waren geweest, had je geweten dat Devon op jacht is naar zijn onwillige vriend, de halve wereld over, antwoorde Kat Steven, maar ze keek Quinn in de ogen toen ze het zei.

Sarcasme opgemerkt, grijnsde Steven. Zijn grote broer had Kat behoorlijk kwaad gemaakt door haar te ontvoeren. Hij keek naar Quinn en vroeg zich af waarom zijn broer niks had gezegd over Dean die hen hielp met de vampiers bij de club. EÃ©n van de gevallen aan hun kant hebben was om over op te scheppen niet iets om geheim te houden.

Hij had gehoord dat andere gevallen hadden geholpen met het terugvinden van Devon's maat en haar vriend, maar nu hij was vertrokken met Devon en twee meisjes, was Dean hun enige troefkaart. Ik sluit de motie af om Devon naar huis te roepen in de hoop dat de gevallen wat was zijn naam?

'Kriss,' zei Kat.

Als Kriss terugkomt met Devon dan hebben we kansen omdat we al Ã©Ã©n van de gevallen hier hebben die ons wil helpen, vertelde Steven.

En hoe denk je ze terug te halen? Vroeg Quinn kijkend naar Warren. Je weet hoe de mannetjes van onze soort reageren als ze een partner hebben gevonden. De enige manier waarop Devon terugkomt, is als zijn partner bij hem is.

Misschien een idee voor je. Vertel hem de waarheid, snauwde Kat en keek Quinn aan die zich omdraaide om haar aan te kijken. Ze trok een wenkbrauw op naar hem en glimlachte tevreden toen hij wegkeek.

Quinn grinnikte in zichzelf om haar weerwoord, maar zei niks als vergelding.

Kane haalde een sigaret uit zijn pakje en stak hem aan. Ik durf te zeggen dat de jonge dame in ons midden een punt heeft. Als je wilt dat de jonkies terugkomen dan moet je ze verleiden.

Natuurlijk, zei Michael terwijl hij de stemming in de kamer probeerde te verlichten. Ik zet gewoon een schoteltje slagroom bij de achterdeur en wacht daar met een vangnet.

Kane en Kat grijnsden allebei bij de gedachte van Michael die in het donker zat te wachten om een nietsvermoedend jonkie, die van de slagroom zit te likken te vangen met zijn vangnetje.

«Kriss moet terugkomen,» gaf Kat toe. «Ik heb hem zien vechten en hij is gelijkwaardig aan een serieuze f-bom. Maar zoals ik hem ken dan komt hij niet terug zonder Tabby.»

«Hoe krijg je een gevallen persoon zover om zijn opdracht te verlaten en een kant te kiezen in een oorlog?» vroeg Steven.

«Dat doe je niet,» zei Michael. «De gevallen zijn zeldzaam en ver weg. De enige twee die ik ooit heb ontmoet zijn Dean en Kriss, en die wil je allebei niet kwaad zien.» «Hij keek naar Quinn, «is er een kans dat Dean Kriss vraagt om zijn vakantie in te korten?»»

Er werden nog een paar vragen gesteld vanaf de jaguar kant van de kamer, maar Kane voelde een koude rilling over zijn huid lopen toen hij ze blokkeerde. Hij wist precies over wie ze het hadden. Als Kriss terugkwam dan zou Tabatha volgen.

Iedereen behalve Michael trilden toen Kane zich ineens omdraaide en tegenover hen stond.

«De oorlog is al begonnen, dus als jullie klaar zijn met kussen en het goedmaken, kun je misschien meedoen aan de jacht.» Hij duwde het raam open en sprong naar buiten, niet bezorgd dat het de tweede verdieping was. Zijn lange zwarte cape flapte achter hem aan en leek erg op donkere vleugels voordat hij uit het zicht verdween.

Toen Kane verdween, rolde Michael met zijn ogen om het dramatische vertrek van zijn vriend en boog naar voren om het raam dicht te doen. Iedereen dacht dat Kane geland was op de grond, maar hij kon voelen dat hij boven hen op het dak zat. De ontmoeting was beter gegaan dan dat Michael had verwacht.

Michael vroeg zich af of Kane zich wel realiseerde wat hij gedaan had toen hij die bloedsteen diep in Kane's vlees had gestoken. Toen hij in zijn eigen pols beet en het bloed in de wond van Kane had laten lopen, had hij om twee hele goede redenen gedaan. Eén ervan was om de steekwond sneller te laten genezen maar de tweede reden was egoïstisch. Nu zijn bloed diep in de aderen van Kane zat kon hij elke beweging van zijn vriend volgen.

Hij werd nog steeds kwaad dat Kane al een tijdje in de stad was en hij daar niks van wist. Hij had niet eens naar hem gezocht omdat hij dacht dat Kane dood was. Als hij Kane iets eerder had gevonden had hij misschien deze chaos kunnen voorkomen voordat het langzaam uit de controlerende handen van Kane was gevlogen. Maar nu hij Kane zijn bloed had gegeven, zou het beter werken dan volgapparatuur. Als Kane zou vluchten dan zou hij niet ver komen.

«Ik begrijp de nare houding van Kane niet, hij was degene die de vampier explosie veroorzaakte,» zei Nick leunend tegen de deur. Hij vond het niet erg dan Michael erbij betrokken was, maar op Kane rekenen dat was een slecht idee. Die man leek niet erg stabiel.

«Je bent gewoon pissig omdat Kane besloten heeft geen vijand te zijn,» vertelde Waren hem, hoewel hij zelf niet zo blij was met Kane. Maar hij was niet van plan om te zeggen dat Kane ook zijn zus had opgezadeld met Quinn om te ontvoeren niet voordat hij een idee had van hoe gezond de herren vampier eigenlijk was.

Michael begon Kane op te nemen, maar er waren genoeg tenen om op te stappen en genoeg schuldgevoel dat rondging. Hij wist dat Kane nog steeds iets voor hem verborgen hield en hij wilde heel graag weten wat dat was voordat het zijn vriend levend zou opvreten. Hij hoopte dat Kane zou opschieten en zich realiseerde dat hij niet meer alleen was.

Aan de andere kant wist Michael dat Kane iets had meegemaakt dat hij nooit helemaal zou kunnen begrijpen. Als hij met zo'n zelfde situatie geconfronteerd zou worden, wist Michael niet of hij zijn gezonde verstand erbij zou kunnen houden. Kane werd verraden door één van zijn beste vrienden en veroordeeld tot eeuwige ballingschap met bijna geen hoop op ontsnapping.

Met vernauwde ogen keek hij naar het raam, zich realiserend dat er een vraag was die hij helemaal was vergeten te stellen. Hoe was Kane uit zijn graf bevrijd?

Kane liep heen en weer op het dak van de Maandans, zijn handen gebald en slingerend langs zijn lijf. Hij zag nog steeds de blik op het gezicht van Kriss toen hij hem als afval door het magazijn had

gegooid. Hij kon niet tegen de gevallen vechten, niemand kon tegen de macht op die van hen bezat.

Zelfs als ze Kriss hadden gebeld voor versterking en Tabatha met hem terugkwam, wist Kane dat Kriss niet van plan was haar met iemand te delen. Het gebeurde niet vaak, maar Kane wedde om de bloedsteen die in zijn lichaam zat dat de gevallene verliefd was op Tabatha. Als dat waar zou zijn dan had Kane geen enkele kans om in de buurt te komen van zijn soulmate.

Hij had zijn kans verpest en dat deed hem veel pijn. Zelfs als ze geen gevallen engel op haar schouder had, zou Tabatha nu helemaal niks met hem te maken willen hebben. Wat de anderen betreft, het maakte hem niet uit of de shifters hem leuk vonden of niet. Dit was zeker geen populariteitswedstrijd.

Misschien maar beter ook dat ze me niet mogen, fluisterde hij terwijl hij naar buiten stuurde over de stad.

Kane schudde met zijn hoofd en stopte zijn handen diep in zijn zakken. Hij zou lang genoeg in de stad blijven om te helpen van het vampier geboefte af te komen, hij had dit veroorzaakt. Maar als hij daarmee klaar was zou hij er alleen op uitgaan. Op die manier, als hij besloot om weg te gaan, zou er niemand zijn die genoeg om hem gaf om hem te volgen.

Die gedachte liet hij achter.

Trevor stopte op de oprit van Envy en zette de auto uit. Hij wilde graag met haar praten en zien hoe het met haar ging. Misschien had ze tijd gehad om na te denken over wat hij haar verteld had uiteindelijk was het de waarheid.

Hij keek naar het voorwerp dat op de passagiersstoel lag en grijnsde voordat hij het pakte. Hij had een grap uitgehaald met de jeans die hij eerder in de week van Chad had geleend, en nu zou hij die teruggeven. Dit was zijn goede daad voor vandaag. Hopelijk is er nog nooit iemand naar de hel gestuurd omdat hij een goed gevoel voor humor had.

Terwijl hij de jeans uitvouwde, zag hij dat het vuil en de zwarte motorolie over de hele broek waren uitgesmeerd. Hij lachte in zichzelf toen hij zijn handwerk op het kruis zag. Trevor had er iets speciaals van gemaakt en had zijn hond het kruis eruit laten rukken.

Hanna, de oude kat van mevrouw Tully, die had besloten om bij hem te gaan wonen, was bovenop de jeans gekropen en rook aan de broek voordat hij zich omdraaide, de staart omhoog deed en begon te sproeien om de hondenlucht die erop zat te verwijderen. Trevor had nog nooit in zijn hele leven zo hard gelachen.

Perfect, fluisterde hij.

Hij stapte uit de auto, liep naar de voordeur en gooide de jeans op de struiken, hij moest bijna weer lachen toen hij zag dat de broek van de bladeren afgleed en terecht kwam op een mierennest. Dit was onbetaalbaar.

Hij belde aan, stopte zijn handen in zijn zakken en wachtte tot de deur openging. Toen de deur eindelijk openging, trok Trevor zijn beste schuldige gezicht.

Hij zei hij zacht.

Chad zuchtte leunend tegen de deurpost en zei: Hij, vreemdeling.

Kijk, ik weet dat ik het heb verpest maar ik wilde met Envy praten of het proberen als jij beloofd de taser bij haar vandaan te houden, legde Trevor hem uit met een kleine glimlach.

Dat belof ik, maar Envy is er niet, antwoordde Chad terwijl hij zich van de deurpost afdrukte en rechtop ging staan. Jason had de naam van Trevor in dezelfde zin genoemd als het woord stalker en hij hoopte dat Jason geen gelijk had. Ze besloot wat tijd vrij te nemen om wat tijd door te brengen met Tabatha en Kriss. Ik weet niet wanneer ze terugkomt.

Trevor ademde diep in en knikte toen hij merkte dat de geur van Envy in huis niet vers was. Chad loog tenminste niet over dat ze er niet was. Ik zou graag willen dat je haar wat informatie doorgeeft.

Wat is er aan de hand dan? Vroeg Chad met een serieus gezicht.

Ze moet uit de buurt van Devon Santos blijven. Hij is slecht nieuws en zal haar uiteindelijk pijn doen, hij dekte zichzelf in, in de hoop dat Chad aan zijn kant stond door op zijn broederlijke instinct in te spelen.

Chad fronste zijn wenkbrauwen na de waarschuwing van Trevor en kruiste zijn armen over zijn blote borst. Een beetje zoals jij?

De arrogante houding van Trevor zakte snel weg: HÃ©, wat ik deed, was voor een deel mijn werk. Ik wilde Envy geen pijn doen door mijn werk. Daarom heb ik haar nooit verteld wat voor werk ik doe.

Hij keek weg en deed zijn handen nog dieper in zijn zakken, hij wist dat Chad er geen idee van had. Hij hoopte dat Envy niet precies alles had herhaald wat Trevor haar had gezegd tegen Chad. Burgers hoefden niet te weten welke dingen er 's nachts gebeuren, die niet door de beugel kunnen! vooral geen politieagent.

Ik heb haar verteld dat op de avond dat jij me in de club vond ik undercover was, maar volgens mij geloofde ze het niet, voegde hij er aan toe, terwijl hij naar de reactie keek van Chad of hij een hint gaf die hij zo nodig had.

Chad zuchtte: Kijk, ik weet dat je mijn zus leuk vond, maar ze is verder gegaan. Ik vind dat jij hetzelfde moet doen. Ik zeg dit niet alleen als een collega of als vriend, ik zeg het je als iemand die het heeft meegemaakt. Laat haar met rust en laat haar haar eigen beslissingen nemen. Ondanks je goeie bedoelingen, denk ik dat ze nu uitgaat met Devon.

Trevor richtte zijn ogen op Chads gezicht. Wat? Vroeg hij kwaad.

Voor zover ik weet gaat ze uit met Devon, herhaalde Chad zonder omweg.

Trevor voelde een rilling langs zijn rug lopen, draaide zich om en liep weg zonder nog een woord te zeggen. Chad fronste zijn wenkbrauwen toen hij een kat door de voorruit van de auto zag die op het dashboard lag. De andere man stapte gehaast in zijn auto, gaf een stoot gas en scheurde de oprit af.

Jason, zei Chad in de lucht, je kunt maar beter geen gelijk hebben dat hij een stalker is.

Chad wist dan Envy met Devon de stad uit was met Kriss en Tabatha voor een kort uitje. Hij was niet van plan om Trevor dit te vertellen omdat hij Envy had beloofd dit geheim te houden. Het maakte ook niet uit omdat het niet een zaak van Trevor was wat Envy nu deed.

Chad schudde zijn hoofd en wilde naar binnen lopen toen hij vanuit zijn ooghoek iets blauws zag. Hij keek verbaasd toen hij zijn spijkerbroek op de grond zag liggen en pakte deze snel op, met een vieze blik keek hij naar de mieren die eroverheen liepen.

Zijn gelukkige blik vervaagde toen hij alle scheuren en gaten zag en zijn ogen werden nog groter toen hij zag dat het kruis er helemaal was uitgetrokken.

Chad liet de jeans zakken en keek de straat uit: Hond, ik pak je terug.

Hoofdstuk 2

Kat was naar voren gelopen om naast het raam te gaan staan. Ze wilde zover mogelijk uit de buurt van Quinn blijven. Ze wilde met haar ogen rollen maar beseftte dat die beweging hem alleen maar in haar directe gezichtsveld had gebracht. Ze wensde dat Envy hier was. Ze moest echt met een andere vrouw praten of gewoon een vrouw in het algemeen. Het zou fijn zijn geweest om een beetje een back-up te hebben in dit testosteron op gang brengende gesprek.

Toen ze door de kamer keek, ontdekte ze dat niet alle hoofdpersonen van de poema-familie aanwezig waren.

Waar zijn Micah en Alicia? Vroeg Kat, ze wist dat ze erbij wilden zijn wat het ook was.

Quinn keek naar Warren met een uitdrukking op zijn gezicht waarvan hij hoopte dat de jaguar tussen de regels door zou lezen en hem zou gaan steunen bij wat hij zou gaan zeggen. Alicia is al een maand niet thuis geweest van het internaat en we betrekken haar niet bij deze strijd. Het is te gevaarlijk voor meisjes.

De uitdrukking op het gezicht van Kat werd steeds donkerder en ze leek er klaar voor om het hoofd van de poema familie uit elkaar te trekken.

En Micah? Vroeg Warren voordat Kat tijd had om een oorlog te beginnen over die laatste opmerking.

Onbereikbaar, door de woede in zijn stem keek iedereen Quinn nieuwsgierig aan. We hebben het vaak geprobeerd, maar hij neemt zijn mobiele telefoon gewoon niet op.

Steven zuchtte diep om Quinns koppigheid en onderbrak hem: Micah is al meer dan twee weken vermist.

Wat? Vroeg Warren plotseling erg boos. Waarom ben je niet bij ons gekomen voor hulp?

Vanwege het stomme dagboek, mokte Kat. Het was duidelijk dat hij bang was dat wij niet konden omgaan met wat erin stond vanwege onze gevoeligheid.

Michael schudde met zijn hoofd, hij wist dat hij scheidsrechter zou moeten spelen totdat de twee families hun meningsverschillen hadden opgelost. Oké, terwijl we bezig zijn met het probleem van de vampiers, zullen we ook opletten voor aanwijzingen voor de verdwijning van Micah.

Logica geeft aan dat Micah uiteindelijk vanzelf terugkomt, zoals hij dat altijd doet, zei Quinn schouderophalend.

Kat staarde uit het raam, ze was nog altijd witheet. Hoe durfde Quinn te zeggen dat meisjes er niet bij betrokken moeten zijn? Ze konden Alicia erbuiten houden als ze dat wilden, ze moesten het eigenlijk wel omdat ze de jongste was van hen. Maar als ze probeerden haar te stoppen dan kwamen ze voor een grote verrassing te staan. Het probleem was nu dat ze zich zorgen maakte om Micah.

Quinn had hun problemen aan de kant moeten schuiven en hij had ze moeten bellen. Hij wist dat ze ondanks hun verschillen zouden hebben geholpen. Dat hun vaders elkaar hadden gedood de zonden van hun vaders zouden niet op de schouders van hun moeten vallen.

Hoewel ze het niet wist, stemde Warren zwijgend in met Kat. Quinn had contact met hen moeten zoeken op het moment dat Micah vermist was. Hij wist heel goed hoe explosief hun meningsverschillen waren tussen de twee broers. Deze meningsverschillen eindigden meestal dat Micah kwaad wegging en dagenlang wegbleef maar geen weken.

Steven en Nick hadden door de jaren heen contact gehouden en Nick hield hem op de hoogte van de poema-familie. Als Micah en Quinn ruzie hadden, zou Micah Steven altijd vertellen waar hij heen zou gaan als hij langer als een dag weg zou blijven. Deze keer had Micah bij niemand een bericht achtergelaten, wat kon betekenen dat hij niet zolang weg zou blijven.

â##Nadat Steven en ik het gevaarlijke nest van vampiers vonden in de kerk, is het beter dat niemand vanavond alleen weggaat. We kunnen beter paartjes maken,â## zei Quinn en hij veranderde van onderwerp.

Steven voelde zich verward toen het beeld van het meisje dat hij die avond had gevonden en weer was verloren, door zijn hoofd flitste. â##Ik denk dat ik er vanavond weer heenga om er zeker van te zijn dat de kerk nog steeds schoon is. Misschien hebben we eist gemist.â##

â##Ik ga met Steven mee,â## bood Nick aan zodat hij tijd kon doorbrengen met zijn oude ondeugende partner.

Kat voelde een moment van paniek toen ze nadacht over hoe dit zou gaan aflopen. Michael zou zeker met Kane meegaan, ze wilde sowieso niet met Kane samenwerken omdat hij behoorlijk onstabiel was. Dan bleven Warren en Quinn over.

â##Ik zal met Warren meegaan,â## bood Kat aan.

â##Nee,â## corrigeerde Warren haar. â##We hebben ook iemand nodig die de club in de gaten houdt.â##

â##Alleen omdat ik een meisje ben, wil dat nog niet zeggen dat ik het niet kan,â## waarschuwde Kat hen en liep toen kalm de kamer uit.

Alle mannen in de kamer kropen ineem toen ze zachtjes de deur achter zich dichtdeed.

â##Verdorie,â## fluisterde Nick. â##Ik had liever dat ze de deur achter zich had dichtgegooid.â##

Steven en Quinn hadden Kat al een paar jaar niet gezien, maar ze konden zich haar opvliegende temparement nog heel goed herinneren. Een zacht sluitende deur achter een boze Kat was tien keer erger dan dichtgooien. Ze was boosâ#! nee, ze was voorbij het punt van boos zijn. Ze was goed pissig.

â##Ik ga Devon bellen om te vertellen wat er aan de hand is,â## zei Warren en haalde zijn mobiele telefoon uit zijn broekzak. Hij vond het verschrikkelijk om zijn broer dit aan te doen maar als hij niet snel naar huis kwam, had hij misschien niks meer om naar toe te komen. Hij drukte op de snelkeuze toets en liep naar een andere deur die naar de aangrenzende slaapkamer leidde.

Warren wachtte terwijl de telefoon aan de andere kant maar bleef overgaan. Eindelijk hoorde hij iemand oppakken met een mompelde vloek erachteraan.

â##Wat moet je in vredesnaam van me?â## Vroeg Devon slapjes, maar gelukkig.

Warren vertelde hem snel wat er was gebeurd sinds zijn vertrek met Envy, pas vierentwintig uur geleden.

Devon zuchtte: â##Verdorie, ik verlaat de stad en alles gaat meteen mis.â##

â##Ik geef je een paar dagen, dan moet je echt thuis zijn.â## Zei Warren. â##Ik wil ook graag dat je iets voor me doet gedurende die dagen.â##

â##En wat is dat?â## Vroeg Devon, die nu klaarwakker klonk.

â##Ik wil dat je Kriss vraagt om ons te helpen. Zeg hem dat Dean zich al aangemeld heeft, maar we zullen hem waarschijnlijk ook hard nodig zijn. Als het moet, zorg dan dat Envy Tabatha ervan overtuigd dat we Kriss hier nodig zijn, want van wat ik hoor, als zij terugkomt, zullen de gevallen volgen.â##

â##Ik zal zien wat ik kan doen,â## zei Devon. â##Kriss is een vreemde, hij doet zijn eigen ding, dat weet je.â##

Warren knikte, â##doet me aan iemand denken die ik ken.â##

Devon grinnikte, â##okÃ© grote broer, ik kan je alleen geen beloftes maken.â##

â##Ik zie je over een paar dagen hier.â## Zei Warren en hing op.

Quinn zag Kat in Ã©n van de bewakingsmonitoren aan de muur. Omdat iedereen op Warren zat te wachten totdat hij klaar was met bellen, stapte hij dichterbij de monitoren alsof hij zich verveelde. Verveling was niet wat hij voelde als hij naar Kat keek.

Hij had jaren geleden al gedacht dat ze mooi was, maar hij had onderschat wat ze zou worden. Door de jaren heen had hij Kat op afstand in de gaten gehouden. Hij had zelfs spionnen ingehuurd om hier bij Maandans te werken en aan hem verslag uit te brengen! hoewel de laatste die hij had gestuurd, was Å©Å©n van de laatste slachtoffers van moord geworden.

Hij voelde spanning in zijn lichaam toe hij zag hoe een man rechtop Kate, die achter de bar stond, afliep en haar arm pakte. Met de camera in de perfecte hoek zag Quinn dat de man niet in een vriendelijke bui was.

Trevor liep met grote stappen Maandans binnen zonder te weten of hij de boel kort en klein wilde slaan of zijn boosheid weg zou spoelen met een paar liter alcohol. Hij had geprobeerd contact te maken met Envy maar ze verstopte zich kennelijk voor hem. Net zoals Tabatha en Kriss zou Envy ook wel haar telefoontjes screenen. Toen hij haar betweterige broer had gevraagd waar ze was, had hij het hoofd van Chad eraf willen trekken omdat hij zo vaag was over haar verblijfplaats.

Trevor zag dat Kat drankjes serveerde achter dezelfde bar waar ze altijd stond. Hij stak zijn hand uit en pakte haar arm om haar aandacht te krijgen, maar de blik die ze naar hem wierp, zorgde ervoor dat hij achteruit stapte en ging zitten.

â##De speciale aanbieding op tasers is voorbij. Kan ik iets anders voor je halen? Misschien een levenslang lidmaatschap van een andere bar?â## Kat keek hem onschuldig aan. Toen ze hem in de ogen keek zag ze de ellende in zijn ogen en zei tegen hem: â##Sorry, mijn ware doelwit is buiten mijn bereik. Wat kan ik voor je halen?â##

Trevor wreef met zijn vingertoppen over zijn slapen. Hij zou verdoemd zijn als hij ooit iets van het andere geslacht zou begrijpen. Ze maakten het er ook niet makkelijker op. â##Een paar antwoorden zou leuk zijn.â##

â##Leuk?â## Vroeg Kat.

â##Zoals waar mijn vriendin zich heeft verstopt.â## Hij fronste licht met zâ##n wenkbrauwen terwijl hij op een antwoord wachtte.

â##Je vriendin? Heb je Envy al zo snel vervagen?â## Kat grijsde toen ze zijn blik zag veranderen en er een schittering in zijn ogen kwam. â##Oh, je hebt het over Envy.â##

â##Dacht je dat?â## Antwoordde Trevor sarcastisch.

â##Ik weet alleen dat je ex-vriendin en mijn broer op een soort van huwelijksreis zijn.â## Kat haalde haar schouders op met de wetenschap dat het dichterbij de waarheid lag dan dat Envy dacht.

â##Ik dacht dat ze bij Kriss en Tabatha was?â## Trevor voelde zijn bloeddruk stijgen terwijl hij zich afvroeg of Chad daarover had gelogen.

Kat schonk hem snel een shotje Heat in en hoopte dat de woede in zijn ogen hierdoor zou afnemen. â## Zij is bij Tabby en Kriss.â## Ze schoof het drankje in zijn richting en zei daarbij: â##Deze is van het huis.â##

Ze hield hem in de gaten, haar mond viel open toen ze zag hoe het licht boven hen zijn ongeschonden tranen onthulde die zich in zijn ogen hadden verzamelden.

Verdorie, dat is balen. Ze had er meteen spijt van dat ze zoâ##n trut was geweest tegen hem. Ze wenste dat Quinn deze gevoelens voor haar had. Het zou fijn zijn als hij wat gevoelens toonde voor haar of over wat zij voor hem voelde. Verdorie, ze zou er zelfs nog mee kunnen leven als Quinn haar af zou wijzen, als hij alleen het lef maar had om het in haar gezicht te zeggen.

Ze legde haar hand op de schouder van Trevor en bedacht een manier om hem af te leiden en tegelijkertijd zag ze een goeie jachtpartner in hem.

Kat glimlachte toen er zich een idee begon te vormen in haar hoofd. Hij had haar de avond ervoor een jaguar genoemd, dus had hij niet gelogen toen hij zei dat hij een paranormaal onderzoeker was. Als de jongens een leger wilden dan kon ze in ieder geval helpen met het werven ervan! toch?

â##Zo, als u me wilt excuseren, dan ga ik van mezelf een goed doelwit maken voor de vampiers die lijken voor onze deur hebben achtergelaten.â## Ze liep langs de bar, maar Trevor pakte haar pols

zo snel dat ze hem niet eens had zien bewegen. Ze trok een wenkbrauw op naar de vasthoudende hand. â##Tenzij je me gaat helpen, zou je misschien willen loslaten?â##

â##Ben je serieus?â## Vroeg Trevor haar.

Hij had ook de neiging gehad om te denken dat het vampiers waren, gezien het feit dat er op dit moment een babyboom bij hen wasâ#oh, en nog een feit van de half vernietigende hoektanden. Het nadeel hiervan was dat hij nog niet eerder had afgerekend met vampiersâ#alleen tijdens de training. Hij had een reden nodig om rond te blijven hangen totdat Envy weer opdook, dus waarom niet rondhangen met de zus van zijn rivaal?

Toen Kat knikte en langzaam haar hand wegtrok, schudde Trevor zijn hoofd wetend dat hij hier spijt van ging krijgen: â##Gaan je broers met je mee?â##

â##Oh, die gaan wel goed, alleen in verschillende richtingen.â## Ze trok een pruilend gezicht. â## Het lijkt erop dat niemand met het meisje wilde samenwerken.â##

Alsof ze haar punt wilde bewijzen kwamen op dat moment Steven en Nick naar beneden en liepen samen naar de deur. Nick gaf Kat een kwade blik, in de hoop dat ze de boodschap zou begrijpen en zou doen wat Warren haar had gevraagd om te doenâ#hier blijven waar het veilig was. Hij voelde zich meer op zijn gemak toen ze hem een kleine glimlach gaf alsof alles was vergeven.

Kijkend naar de deur die naar boven leidde, knikte Kat: â##Zie hier, de tag teams voor vanavond behalve het oneven nummerâ#zoals ik.â## Ze keek naar Trevor met een grote glimlach alsof ze het niet erg vond. â##Maar het is goed zo, ik vind het niet erg om alleen te gaan jagen.â##

Trevor grijnsde en sloeg zijn armen over elkaar op de bar. Hij boog zich een beetje naar voren en gebaarde dat Kat dichterbij moest komen en fluisterde twee woorden.

â##Niet alleenâ##, zei hij hoofdschuddend.

Quinn en Warren stopten toen ze de nachtclub binnenkwamen. Warren wist dat de vanavond een overbezetting hadden, dus de bar zou goed bezet zijn maar dat weerhield hem er niet van om nog een paar last-minute orders te geven.

Terwijl hij daar mee bezig was keek Quinn constant naar Trevor. Hij had op de monitor gezien de manier waarop Trevor de pols van Kat had gegrepenâ#en de emotionele dans die daarop volgde. Hoe close was Kat met deze man? De manier waarop ze met elkaar omgingen leek het erop alsof ze een geheim deelden dat de rest niet mocht horen en dat werkte op zijn zenuwen.

â##Wie is die man bij Kat?â## Vroeg Quinn toen Warren klaar was met het geven van orders.

Warren draaide zich om en keek naar de ex-vriend van Envy. Hij had het idee dat Kat aan Trevor had verteld dat Envy niet langer beschikbaar was en dat was een fijn idee, want zonder een verliefde, aan de bar hangende Trevor, zou de paranormale onderzoeker misschien ergens anders heen gaan om iets te onderzoeken.

"Dat is gewoon de lokale masochist die graag wordt omringd door aantrekkelijke vrouwen," grijnsde Warren om zijn eigen grapje. Toen Quinn niet glimlachte, beseftte hij dat hij het jammer vond dat hij niet samenwerkte met Michael. Hij vroeg zich af of het te laat was om van partner te veranderen en schrapte de gedachte. Quinn en Kane gingen samenwerken en dat kon wel eens op een ramp uitlopen.

Trevor voelde dat iemand naar hem staarde en keek naar de deur. Hij was nauwelijks in staat om de verrassing op zijn gezicht te verbergen toen hij Quinn Wilder met Warren Santos zag. Als hij niet had vermoed wat hij deed, zou Trevor geloven dat de twee betrokken waren bij de moorden en hun volgende stap aan het voorbereiden waren. Maar die gedachtegang was voorbehouden aan de stomme ezels van de lokale politie.

'Wat doet de eigenaar van Nacht Licht hier?' Vroeg Trevor en draaide zich weer om richting Kat.

'We proberen allemaal het probleem met de vampiers op te lossen,' zei Kat terwijl haar ogen uitdagend naar Quinn's keken. Oh oh, hij leek een beetje zenuwachtig. Gewoon om die theorie te testen, boog ze zich dicht naar Trevor alsof ze lieve dingen in zijn oor fluisterde: 'Heb je wapens

die we kunnen gebruiken en ons dezelfde kansen geven?â## Ze knipoogde omdat ze wist dat ze net een partner had gevonden voor de nacht.

Trevor dacht er even over na wat hij in zijn kofferbak had.

"Ja, ik heb een paar dingen in de auto," gaf Trevor toe. "Misschien moeten we terug naar mijn huis om wat extraâ##s op te halen wat ik veilig in mâ##n kluis heb liggen.â##

'Perfect,' dacht Kat bij zichzelf.

Toen Warren en Quinn langs de bar liepen, werd Warren opnieuw afgeleid door de oortelefoon die in zijn oor afging. Quinn vond de vertraging niet erg. Het gaf hem een moment om uit te zoeken wat er aan de hand was met het gelukkige paar aan de bar.

Kat zag Quinn aankomen en liep snel naar de andere kant van de bar, zodat Trevor niets kon horen en Quinn kon haar missie niet verpesten. Ze reikte naar een fles en draaide zich om en zag dat Quinn tussen haar en de bar stond.

â##Kan ik u helpen meneer?â## Vroeg Kat met een sarcastisch opgetrokken wenkbrauw. â##Je weet toch dat er geen beschermheren achter de bar staan.â##

Quinn deed een stap in haar richting, hoewel het erg smal was achter de bar. Plaatste een hand op de bar naast haar arm en versperde haar weg. Hij zag haar ogen over zijn schouder kijken naar de man met wie ze zat te pratenâ#! Quinn gromde: â##Laat je vanavond niet afleiden Kat. Ik waarschuw je. Alleen omdat je niet met ons meegaat jagen, wil nog niet zeggen dat er niet zomaar een vampier door de deur deze bar kan binnenlopen.â##

Kat zuchtte in de wetenschap dat dit de oudste truc uit het boek was. Laat iemand denken dat ze belangrijk zijn door ze een belangrijke opdracht te geven. â##Ik red me wel,â## zei ze tegen hem terwijl ze onder zijn arm door ging en terugliep naar Trevor. â##En als ik iets nodig heb, heb ik al iemand gevonden die bereid is om het mij te geven.â## Het laatste zei ze met een verleidelijke toon in haar stem. Het was een leugen maar Quinn had haar kwaad gemaakt.

Ze lachte inwendig, ze wist dat Quinn zou denken dat ze het seksueel bedoelde en dat Trevor zou denken dat ze de vampierjacht van vanavond bedoelde.

Ze grijnsde naar binnen, wetend dat Quinn dacht dat ze seksueel bedoelde en Trevor dacht dat ze de vampierjacht van vanavond bedoelde. Warren koos dat moment om af te sluiten en gaf Quinn een seintje dat hij klaar was om te vertrekken.

Quinn's lippen werden dunner toen hij achter Kat stapte en leunde naar beneden, bijna met zijn lippen tegen haar oor, "Heb een veilige nacht." Hij keek tevreden toe hoe de kippenvetel zich over haar nek en over haar schouder verspreidde.

Kat greep de rand van de bar vast toen haar knieÃ«n zwak werden. Ze kalmeerde zichzelf en sprong op toen ze Michael's stem vlak achter haar hoorde.

'Pas op hoe hard je aan de staart van die kat trekt, liefje,' herinnerde Michael haar en knikte vervolgens naar Trevor voordat hij Kane op het dak ontmoette.

Trevor fronste toen hij de verbaasde blik op Katâ##s gezicht zag. "Was dat een vampier?"

'Nee, dat was een heer en hij helpt ons de echte monsters te vinden,' zei Kat zelfverzekerd terwijl ze er zwijgend aan toevoegde, en hij is de enige die zich niet druk over maakte over fat ik eropuit ga vanavond. "Het lijkt er echter op dat we achterop raken. Ben je klaar om te vertrekken?"

Kane liep heen en weer op het dak, rookte een sigaret en zwaaide af en toe met zijn armen. Hij begon onrustig te worden, wachten tot Michael zou komen opdagen.

"Jaguars en poema's," gromde hij. "Ze zijn erger dan gewone huiskatten. Iedereen wil domineren over de anderen. Ik werk liever samen met de Coyotes dan hier mee om te gaan. "

Michael kwam vlak achter Kane op de rand van het dak en trof hem op in zijn opgewonden woede. Hij fronste toen Kane onmiddellijk stil werd en naar de zijkant keek en zijn aanwezigheid opmerkte.

"Verdomme Kane, gaan we praten over wat je dwars zit of niet?" Vroeg Michael terwijl hij de afstand tussen hen verkleinde.

"Of niet," antwoordde Kane.

'Prima,' Michael wachtte, wetend dat Kane de stilte erger vond dan ruzie. Hij genoot ervan als hij gelijk had.

Kane liep naar de rand van het gebouw en vergrootte de afstand tussen hen. Hij was vergeten hoe Michael hem kon besluipen ... het was niet zo lang geleden gebeurd. "Raven leek een beetje teleurgesteld dat zijn leger er niet bij was in het pakhuis ... sommige van zijn gekken ontbraken. Ik vermoed dat de vampiers die onze kleine slachtpartij hadden gemist waarschijnlijk een plek nodig hadden om de dag door te brengen, dus ik ga het controleren. '

Michael zei niets toen Kane weer van de zijkant van het dak zakte en op het trottoir beneden landde. Net toen hij naar de rand stapte om af te dalen zoals Kane deed, trok iets op het dak aan de overkant zijn aandacht.

Hij richtte zijn blik daarop en ving een glimp op van de schaduw die weer verdween. Iets aan die schaduw kwam hem bekend voor, maar hij kon er geen vinger op leggen.

Had Kane een stalker of was hij het doelwit? Hij probeerde het gevoel nu te onderdrukken, hij keek naar beneden en glimlachte toen hij afdaalde. Hoewel hij Kane niet meer kon zien en hij de weg naar het pakhuis kende, volgde hij in plaats van de gebruikelijke route de aantrekkingskracht van zijn eigen bloed in Kane's aderen. Tegen de tijd dat hij het magazijn bereikte, hoorde hij het geschreeuw van de vampiers die Kane overrompeld had.

Hij bleef even staan in de deuropening met keek met zijn verbeterde visie in de duisternis van de grote kamer.. Kane had al twee vampiers op hem en een aantal meer dachten dat de tactiek van het tagteam een geweldig idee was. Hij stapte naar binnen, trok de deur achter zich dicht en liep naar voren toen Kane's stem door de kamer heen galmde.

"Laat mij dit regelen. Laat er geen Ã©Ã©n aan je ontsnappen, â## zei Kane een beetje buiten adem terwijl hij de nek van de vampier omdraaide die zijn keel probeerde te bereiken. Zijn lichaam schudde toen er hoektanden in zijn schouder zonken, waardoor hij zijn greep op de andere verloor.

Michael zijn wenkbrauwen verdwenen beiden onder zijn verwaide haar, terwijl hij achteruit liep richting de deur. 'Prima, als je het zeker weet.' Hij sloeg zijn armen over zijn borst en leunde achterover tegen het metaal.

"Nou ... ik verveel me," zei hij na een tijdje en keek richting de zielloze vampiers die nog niet met de strijd bezig waren. "Ik denk niet dat een van jullie me de eer zou aandoen om er vandoor te gaan?"

Toen Kane de eerste vampier wist te onthoofden, draaide er Ã©Ã©n, die aan de zijlijn stond zich om, om precies te doen wat Michael had voorgesteld, maar Kane stak zijn arm uit en greep hem bij het leren jasje dat hij droeg. "Ik denk het niet", gromde hij terwijl hij deze het gevecht in trok.

'Heeft je moeder je niet geleerd om te delen?' Michael glimlachte toen hij zag hoe Kane de hel uit hem sloeg. Hij had het gevoel dat Kane de pijn nodig had om hem te helpen zich nu levend te voelen. Hij twijfelde er niet aan dat Kane de laatste vampier zou zijn en deze uiting van woede en geweld zou zelfs kunnen helpen om zijn vriend zichzelf weer te laten openstellen... Therapie op zijn best.

'Mijn moeder was een dief,' antwoordde Kane, opspringend en landde met beide benen op de borst van een vampier die zich naar hem toe boog. De vampier ging vliegen en Kane landde op zijn rug. Hij bewoog zijn benen en stond meteen weer op. "Ze geloofde niet in delen."

'We weten allebei dat je moeder geen dief was,' riep Michael. "Ze was een goed gefokte dame."

Kane werd in zijn gezicht geslagen en vloog achteruit. Michael volgde de beweging terwijl Kane langs hem heen vloog en in dezelfde stapel afval zat waar Kriss hem had ingeslagen. Hij zuchtte toen hij merkte dat Kane aardig aan het bloeden was. Kane dook opnieuw het gevecht in en verscheurde de kloodzakken terwijl hij er heen ging.

'Heb je al hulp nodig?' Vroeg Michael boven het geluid van botten die braken en voeten die spatten in plassen bloed die met de minuut groter werden. Hij lachte eigenlijk toen Kane een van de spreken van Syn begon te mompelen, maar hij werd in zijn mond geslagen voordat hij het kon afmaken.

"Nee," gromde Kane terwijl hij bloed spuwde in het gezicht van degene die hem zo had geslagen dat hij sterretjes had gezien. Hij pakte een stuk hout van een stoel die ze tijdens het gevecht hadden gebroken, en duwde het zo hard in de mond van de vampier dat het uit zijn nek kwam.

Michael trok een gezicht, maar bemoeide zich er niet mee. Hij keek nauwlettend toe en telde dat er drie vampiers waren uitgeschakeld en nog vier uit te schakelen. Kane was een onverschrokken vechter, meer dan ooit sinds hij levend was begraven. Dat herinnerde Michael aan de ene vraag die hij nog steeds niet had gesteld: hoe had Kane de bindingspreuk verbroken zonder het bloed van zijn soulmate?

Nog geen twintig minuten later zakte Kane op zijn knieën. Hij keek door een rode waas, die op zijn gezicht zat, naar het geluid van klappen dat dichterbij kwam. Hij veegde het bloed van zijn mond en probeerde zichzelf van de vloer omhoog te duwen. Hij lachte toen het niet lukte omdat de vloer glad was van al het bloed.

En de winnaar krijgt honderd pleisters en een goede nachtrust bij Michael thuis. Hij bukte zich en sloeg zijn arm om Kane zijn middel om hem overeind te helpen. Ze wankelden allebei voordat hij ze in evenwicht had.

'Heb je een huis?' Vroeg Kane, hopen de dat als hij bleef praten, dat hij niet flauwviel voordat ze daar aankwamen. Hij wist waar Michael woonde, maar hij wilde het niet toegeven, want dat zou Michael eraan herinneren dat hij boos op hem was omdat hij was weggebleven. Daar was hij niet bepaald blij mee, maar hij had de behoefte gevoeld om wat afstand te houden.

"Ja, ik ben nu helemaal volwassen geworden. Bovendien zijn de kisten zo ouderwets. Hij kromp ineen en realiseerde zich dat Kane zijn grap misschien wel niet zo grappig zou vinden. "De plaats is enorm. Het was vroeger een soort kunstmuseum in Victoriaanse stijl tot ze een upgrade bouwden in Beverly Hills. Misschien als je bij mij intrekt, zou het meer als een thuis voelen."

"Ik wil een puppy," zei Kane uit het niets terwijl hij zich concentreerde op het zetten van één voet voor de ander een routine die je meestal weerhoudt om te vallen.

"Wat wil je?" Vroeg Michael.

"Als we samen gaan wonen, dan wil ik graag een puppy uitzoeken."

Michael moest glimlachen naar zijn oude vriend. Het leek erop dat Kane's liefde voor hoektanden de afgelopen decennia niet was afgenomen.

Hoofdstuk 3

"Dus, wat is er met Micah?" Vroeg Nick aan Steven toen ze de parkeerplaats naast de kerk opreden en tussen twee van de bussen in parkeerden.

"Micah en Quinn hebben hun gebruikelijke ruzie gehad over wie de regels maakt en Micah is weggegaan om wat stoom af te blazen." Antwoordde Steven toen hij uitstapte. Hij vond het nog steeds grappig dat alle jaguars reden inâ#1 je raadde het alâ#1 jaguars. "Hel, ze hebben elkaar geleerd hoe ze moeten vechten, dus elkaar dekken zal geen probleem zijn."

"Waarom is hij dan niet teruggekomen?" Merkte Nick op.

"Dat is de vraag, is het niet," zuchtte Steven. 'Quinn denkt dat Micah weggelopen is, maar ik weet wel beter.'

'Waarom ben je daar zo zeker van?' Vroeg Nick nieuwsgierig.

â##Omdat Alicia pas een paar weken thuis was geweest toen hij verdween. Micah had de dagen geteld dat hij haar naar huis kon brengen. Zelfs toen Nathaniel nog leefde, was het Micah die meer een vader voor haar was geweest. Hij zou nooit zomaar opstaan en vertrekken nu dat ze thuis was.â## Hij haalde zijn schouders op en voegde eraan toe: â##Of als hij wel zou besluiten het gezin in de steek te laten, dan zou hij haar in ieder geval meenemen.â##

Nick knikte en vroeg zich af of de vampiers verantwoordelijk waren voor Micha's verdwijning. Op de een of andere manier klonk het echt niet als een goede zaak, dus Nick hoopte dat Micah zijn geduld had verloren en het nog niet terug had gevonden. Hij zou Alicia morgen wat meer vragen stellen.

Steven keek omhoog naar de enorme kerk met al zijn ingewikkelde houtsnijwerk en standbeelden. Het feit dat het eruitzag alsof het uit Rome was geïmporteerd, liet het geld van zondige mensen spreken door de versierde deuren. De extreem rijken waren de meest zondige, daarom maakten ze zo'n show van hun religie.

De waarheid was dat de burgemeester van de stad hier kwam om handen te schudden en geld uit te wisselen met de maffia, elke zondag vlak na de mis. Dus de vraag die hij zichzelf had gesteld wasâ#1 waarom was dat meisje hier alleen geweest zo midden in de nacht?

De kerk was meestal donker behalve op een paar ramen na die op de tweede verdieping nog licht toonden. Van wat hij zich herinnerde, was dat waarschijnlijk het kantoorgedeelte. Hij vroeg zich af of de priester, die hij veilig in de kast had achtergelaten, hier ook woonde. Het was iets dat hij tot nu toe nooit had aangenomen. De katholieken waren een toegewijd iemand, dat kon hij ze nageven.

Hij had Nick al ingelicht over wat er de vorige nacht was gebeurdâ#1 nou ja, het grootste gedeelte. Hij was echt niet van plan om het koorjongen toga-incident te vertellen. Steven schudde zijn hoofd en trok aan de voordeur, in de veronderstelling dat deze op slot zou zitten, maar helaas, hij zwaaide open.

â##Niet zo slimâ##, fronste Nick terwijl hij het met bot belegde mes uit zijn mouw trok en naar binnen glipte. â##Je zou denken na wat er laatst die nacht gebeurde, ze zouden de deuren op slot doen.â##

"Misschien zoals het gezegde luidtâ#1 de deur is altijd open," Steven haalde zijn schouders op, maar ging voorzichtig naar binnen. â##Of misschien verwacht de oude priester wel gezelschap.â##

"Ik herhaal, niet erg slim," snauwde Nick hij wist dat ze niet de enige paranormale wezens in het gebouw waren. "Ik ruik mensen boven, maar er is hier nog iets anders en ik betwijfel of het komt voor een biecht."

"Ik zal ervoor zorgen dat de priester veilig is. Als je vampiers vindt, wees dan slim en laat hen met rust totdat we om back-up kunnen vragen.â## Steven liep naar boven en liet Nick achter om zijn eigen beslissing te nemen.

Nick knikte en ging op zoek naar de kelder van de kerk. Meestal, hoe slechter de monsters waren, hoe verder ze ondergronds zaten. Hij nam de moeite niet om zich te verstoppen terwijl hij op onderzoek uit was, omdat de vijand in het donker net zo goed kon zien als hij.

Hij vond de deur met het label 'kelder', opende hem en liep snel de trap af. Hij bewoog met zijn neus tegen de vochtige, bedompte geur en niesde. Hij had altijd al een hekel gehad aan kelders.

Steven deed hetzelfde boven, hij opende deuren en keek naar binnen toen hij ze passeerde. Toen hij hetzelfde licht onder de deur van het kantoor zag als de vorige avond, klopte hij deze keer. Hij kon de geur achter de deur ruiken en wist dat de oude man alleen was.

"Ben jij dat, Jewel?" Vroeg de oude stem.

Steven deed snel een stap achteruit toen de deur openzwaaide, hij en de priester kwamen tegenover elkaar te staan. Het vriendelijke oude gezicht met de zachte uitdrukking veranderde langzaam, zijn ogen gingen wijd open en zijn lippen gingen uiteen. Steven stak zijn hand uit wetend wat er zou komen, en hij was niet teleurgesteld toen de priester de deur in zijn gezicht probeerde dicht te slaan.

Steven duwde tegen de deur en ging de kamer binnen. Hij liet de deur, door het gewicht van de oude man, achter zich dichtslaan. Hij draaide zich om, pakte het eerste wapen wat hij tegenkwam en gooide het door de kamer en raakte geïrriteerd. "Ik heb het je de vorige keer verteld, ik ben geen vampier."

"Ik werd wakker in de kast." De priester herinnerde hem eraan toen hij achteruit liep tegen zijn bureau aan. Steven zuchtte terwijl hij toekeek hoe de handen van de oude man over het bureau voelden en kennelijk zochten naar een of ander wapen. Hij trok een wenkbrauw op en zag hoe hij een zware nietmachine pakte van het bureau.

"Ik wil je geen pijn doen," informeerde Steven hem. "Maar als je die nietmachine niet loslaat, word je straks weer wakker in die kast." Hij knikte dankbaar toen de man het langzaam losliet en recht op ging staan, wat in vergelijking bij hem in het niet viel.

"Ik heb het gevoel dat je hier niet bent gekomen om te biechten." Zijn angst was nog steeds te horen in de stem van de oude man.

"O vader, ik weet dat ik gezondigd heb," grijsde Steven, maar toen hij zag dat de grap niet werd gedeeld, pakte hij een stoel en draaide hem om en merkte op dat de man schrok van de snelle beweging. Hij rolde met zijn ogen en ging op de stoel zitten, terwijl hij zijn armen over de lage rugleuning legde. "Betekent het niet dat ik een deel van de reden ben dat je nog leeft? Als ik je niet weg had geroepen, dan had je misschien niet meer aan de kant van de engelen gestaan."

"Hoe heb je..." de priester zag er opeens ouder uit toen hij achter zijn bureau liep en zich in de stoel liet zakken. Toen ik bijkwam, ging ik naar beneden en zag dat vreemden opruimen waren. De rotzooi, ik hield me verborgen. Ze waren zo snel en zo stil. Zou je dat allemaal kunnen doen?"

"Zou je me geloven als ik je vertelde dat we een engel aan onze kant hadden?" Toen de man zijn kin ophief en hem een harde blik gaf, vervolgde Steven: "Mijn vriend en ik zijn hier om ervoor te zorgen dat de kerk nog steeds schoon is."

"Denk je dat er meer zijn?" De priester wreef over zijn gezicht.

"Ik weet dat er meer zijn. De vraag is of ze hier zijn?" Steven stond op omdat hij wist dat hij Nick al te lang alleen had gelaten. Zijn vriend stond bekend als onbevreesd en dat maakte hem nerveus. "We willen geen herhaling van de vorige nacht."

De priester bekeek hem aandachtig alsof hij op zoek was naar een leugen. Ten slotte zuchtte de oudere man en knikte met zijn hoofd: "Oké, ik geloof je om de een of andere reden. Soms werkt God op mysterieuze manieren. Doe wat je moet doen."

"Hopelijk vinden we deze keer geen demonen en kun je wakker blijven als je belooft hier te blijven." Hij herinnerde zich wat de priester zei toen hij de deur opendeed. "Verwacht je iemand?"

"Ja, ze zou gisternacht komen, maarâ€¦" hij wees met zijn duim in de richting van de kast. Ze belde een uur geleden dat ze onderweg was.

Steven voelde zijn hartslag versnellen. Er was laatst een meisje hier en ik moet met haar praten! blond haar, mooi. Ken je haar?"

'Jewel?' Vroeg de priester. 'Jazeker, ze verwachten dat ik met haar ga trouwen.'

"Wat!" Zei Steven een beetje te luid en gromde toen: "Sinds wanneer trouwen oude priesters met jonge meisjes?"

Je bent een slimme, de priester schudde zijn hoofd en verhardde zijn besluit. "Niet voor mij en het is toch niet jouw zaak. Je laat dat kind met rust. Ze heeft genoeg problemen met de monsters die ze al kent. Ga haar niet in een demonenoorlog slepen."

Steven fronste en vond het niet leuk wat hij hoorde. Hij zou er geld op zetten dat de priester op het punt stond om gangsters te zeggen en niet monsters. Hij gaf om geen van beide rassen, omdat hij te maken had met zijn eigen aandeel van gangsters. Ze vonden het leuk om rond te hangen in Nacht Licht omdat het een van de betere nachtclubs in de stad was. Het helpt je ontspannen als je klanten uit de lagere klasse het zich niet kunnen veroorloven om door de deuren te komen.

Hij had ze jarenlang weggehouden en wanneer er een probleem was, gebeurde er altijd wel iets waardoor ze zouden weggaan of helemaal verdwijnen. Ierse bende, Italiaanse bende, Russische bende, IRA-leden, ex-KGB, Yakuza, en zelfs beruchte leden van de legendarische Illuminati! Het kon Steven niks schelen. Ze waren allemaal uit hetzelfde hout gesneden wat hem betreft. Maar soms kon het geen kwaad om een paar aan jouw kant te hebben.

Bel haar op en zeg haar dat ze vanavond niet hierheen moet komen. Hij duwde de telefoon dicht bij de oude man en kruiste zijn armen om te zorgen dat de priester deed wat hij vroeg.

De lippen van de oude man werden dunner. Als hij haar thuis zou bellen en haar vader zou oppakken, dan had Jewel grote problemen en zou mogelijk ergens in een steegje worden gevonden. Het feit dat hij priester is, zou hem waarschijnlijk ook niet redden. Ze komt niet, zei hij aarzelend, herhaalde het nogmaals toen hij naar de klok aan de muur keek. Ze zou hier nu al zijn geweest als ze zou komen.

Steven voelde de teleurstelling dat hij haar niet had gezien en de voldoening om te weten dat ze veilig was het botste ergens in zijn borst. Hij had een afleiding nodig en stond op en zette de stoel terug zoals hij hem had gevonden. "Ik kom terug om je te laten weten wanneer we klaar zijn."

"Wacht!" Riep de priester toen Steven de deur opende. "Als je haar nog ziet!"

"Ik zal haar meteen naar je toe sturen," beloofde Steven en liep weg.

Steven deed de deur dicht en schudde met zijn hoofd en liep de gang door. Deze verdieping was schoon en hij moest Nick vinden voordat er iets gebeurde. Hij ging naar beneden en keek rond, maar zag Nick nergens.

"Goed, waar ben je in hemelsnaam naartoe gegaan?" Mompelde Steven en hij keek achter de gesloten deuren.

Hij vond de deur van de kelder op een kier en had zichzelf een klap kunnen geven toen hij Nick's gedachtegang ontdekte. "Donkere plaatsen, ondergronds! DUH!"

Steven maakte veel lawaai en liep de trap af en trok zijn neus op tegen de vochtige hitte. "Verdomme, het stinkt hier beneden."

Hij liep naar een andere open deur en stapte er doorheen. Nick stond voor de ketel met de deur wijd open en porde met een ijzeren staaf naar iets in het vuur.

"Iets gevonden?" Vroeg Steven.

Als antwoord haalde Nick de ijzeren staaf uit het vuur met de verbrande resten van een schedel die aan het uiteinde bij de oogkas bungelden. "Ik denk dat het veilig is om te zeggen dat een deel van de mensen op de lijst van vermiste persoon niet snel zal worden gevonden."

"Ik denk dat deze kerk een normale plek is voor sommige van de lokale maffia om hun zaken te doen." Vervolgde Steven.

"In een katholieke kerk?" Vroeg Nick. "Is er niets heiligs meer?"

Steven haalde zijn schouders op, ### zoals het spreekwoord zegt, niets is zeker behalve de dood en de belasting.##

Nick liet de schedel weer in de ketel vallen en deed de deur dicht. "Of in ons geval bont en kittens."

De twee mannen lachten geamuseerd voordat Steven een beetje begon te ontnuchteren. "OkÃ©, we moeten serieus worden."

Ze verspreiden zich, ieder zocht aan een kant van de grote ruimte tot Steven iets zag achter Ã©Ã©n van de enorme vuilnisbakken vol met houten planken. "HÃ© Nick, help me hier even een handje mee."

Nick kwam dichterbij en hielp Steven de vuilnisbak opzij te schuiven net genoeg om goed te kunnen kijken, het was niet ver weg. Een kleine, krappe tunnel was uit de steen gehouwen en recht naar beneden. Het was er absoluut duister en de twee katachtigen hadden moeite om naar binnen te kijken.

##Misschien maar even kijken,## zei Nick en schoof naar voren om zijn dunne lijf in de opening te wringen.

Steven stak zijn hand uit en greep Nick zijn arm vast en schudde zijn hoofd. "Nee, we gaan terug en laten Warren en Quinn weten wat we hebben gevonden. EÃ©n poema is verdwenen en naar mijn mening is dat Ã©Ã©n poema teveel. Ik wil ook geen jaguar aan de lijst toevoegen.##

"Wacht eens," glimlachte Nick en sloeg zijn armen stevig om een geschokte Steven heen. "Jijâ#" hij gaf een overdreven snik en ging verder met een aarzelende stem. "Het kan je dus wel iets schelen."

Steven duwde Nick verwoed van zich af en duwde de jaguar tegen de muur. "Idiot," mompelde hij terwijl Nick lachte. "Laten we gaan."

Tegen de tijd dat ze de top van de trap bereikten, was Steven ervan overtuigd dat Nick ergens onderweg zijn verstand was verloren. De kerk was doodstil en Steven keek naar de hal die naar het kantoor op de bovenverdieping leidde waar de priester wachtte.

"Blijf hier even wachten," zei Steven. "Ik moet even met de priester praten."

Nick haalde zijn schouders op en leunde tegen een van de kerkbanken om te wachten.

"Hallo, Steven." De stem kwam uit het niets.

Nick sprong op en Steven schreeuwde van verbazing voordat hij over zijn eigen voeten struikelde en viel. Nick knipperde met zijn ogen toen een man met donker haar uit de schaduw stapte en grijnzend naar Steven liep.

"Verdomme, Dean!" Schreeuwde Steven terwijl hij zichzelf van de vloer duwde. "Stop met proberen om me dood te laten schrikken."

Dean grijnsde en leunde tegen een van de pilaren naast de kerkbanken en sloeg zijn armen over zijn borst. "Helaas hoef ik het niet te proberen."

"Rot op jij!" Gromde Steven. "Ik ga met de priester praten, ik kom terug."

##Zorg dat je de toga terugbrengt dat je hebt geleend.## Dean plaagde hem. ##Ik zou het vreselijk vinden als een arme koorjongen zich niet voor de kerk kan kleden.##

Steven verstarde toen Dean die woorden uitsprak en draaide zich om en keek de gevallen aan.

##Koortoga?## Vroeg Nick en trok zijn wenkbrauwen bijna op tot aan zijn haarlijn. "Droeg je een koortoga?"

"Ik verkleedde me, het was een noodgeval. Ik moest dit meisje redden van het leegzuigen door een verdomde vampier,## verdedigde Steven zich.

"Ja," piepte Dean. "Hetzelfde meisje als waar je je voor in elkaar hebt laten slaan."

##Alsof jij nog nooit bent verslagen,## riep Steven terug.

Dean stopte en dacht even na. "Nee, ik ben nog nooit verslagen, maar wel eens geslagen."

"Achh!" Brulde Steven, terwijl hij zijn armen in de lucht gooide en naar een andere hal liep.

Nick keek naar Dean, "enig idee waar hij de toga heeft verstopt?"

'Onder zijn bed', antwoordde Dean.

Nick grijnsde: "Perfekte chantage, bedankt."

"Natuurlijk, ik vind het leuk om hem te zien spartelen" en hij lijkt te denken dat ik hem voortdurend in de maling zal nemen of zoiets."

'Sadist,' zei Nick grinnikend.

"Ik ben gevallen," zei Dean. "We hebben niet veel om ons bezig te houden."

Steven liep naar de deur van de priester en stak zijn hand op om te kloppen toen hij aan de andere kant stemmen hoorde. En ervan herkende hij als de priester, de andere was vrouwelijk. Hij liet zijn hand zakken en drukte zijn oor dicht bij de deur zodat hij kon luisteren.

Jewel liep heen en weer en probeerde geconcentreerd te blijven, maar het was moeilijk. Het eerste dat haar te binnen schoot toen ze het kantoor binnenkwam, was toen ze werd aangevallen door vampiers en een naakte man of een shifter zag wat hij ook was. Ze bracht de laatste vijf minuten gewoon door met het beantwoorden van de vragen van de priester, maar op dit moment had ze grotere problemen dan dat.

"Je zou niet midden in de nacht rond moeten sluipen," zei de priester. "Het is gevaarlijk. Wat als je vader of je verloofde je betrapt?"

Jewel liep regelrecht naar zijn bureau en sloeg erop met haar hand. "Nee, zij maken het gevaarlijk" uit mijn eigen raam klimmen en langs de gewapende bewakers sluipen die me gevangen houden en proberen terug te sluipen zonder betrapt te worden."

'Je vader probeert je gewoon te beschermen.' Hij probeerde haar te kalmeren, maar wist dat wat ze zei de waarheid was. Haar vader was hier elke week en biechtte het bloed van zijn handen en geweten spoelde.

"Nee, hij probeert me te dwingen om met zijn zakenpartner te trouwen om een schuld terug te betalen! Een schuld waar ik niets mee te maken had. Is er geen wet tegen de slavernij in dit land?"

'Maar toen jij en Anthony hier kwamen voor een bijeenkomst, zei je dat je van hem hield met heel je hart.' De priester wees haar erop. "Dat is niet het soort ding waar je over moet liegen. Het is een schande in de ogen van God."

"Ja, twee bodyguards stonden achter onze stoelen" ken je ze nog? Degene achter me duwde de loop van zijn pistool in mijn rug. Ik zou nooit kunnen houden van een egoïstische barbaar met een harde hand zoals Anthony. Hij beloofde mij en mijn vader te vermoorden als ik niet door zou instemmen met de bruiloft. En eerder vanavond, toen ik probeerde om vader te vertellen dat ik niets met Anthony te maken wilde hebben, sloeg hij me zo hard dat ik nu weet waar de sterren zich bevinden, omdat ik ze kon tellen."

Zowel Jewel als de priester schrokken toen de deur van het kantoor zo hard openzwaaide dat die tegen de muur sloeg en meerdere foto's en een vergulde kruis naar beneden deed vallen.

Steven stond in de deuropening en staarde naar hen beiden. De donker wordende blauwe plek op Jewel's wang deed Steven rood aanlopen. "Jullie moeten allebei met me meekomen."

De knieën van Jewel voelden zwak bij het zien van de mysterieuze man die nog leefde. Ze had er al zo vaak over nagedacht dat hij door vampiers was gedood sinds zij van hem weg was gerend. Meerdere malen had ze er zelfs spijt van tot dat ze er bijna van moest huilen. Nu ze makkelijker kon ademen, wilde ze gillen.

Waar kwam het door dat elke keer als ze in vertrouwen met de priester kwam praten, er een noodgeval was? Ze was minder bang voor deze shifter dan voor haar geweer meeslepende verloofde en tot dat ze een brandalarm hoorde of een hoekig gezicht zag, ging ze nergens heen.

"Niet deze keer," informeerde Jewel hem terwijl hij haar armen over haar borst sloeg.

'Ik kan de kerk niet zomaar onbeheerd achterlaten,' begon de oude man, maar Steven sneed hem snel af.

Hij kwam opzettelijk dichterbij het bureau staan terwijl hij sprak: "Heb je een afspraak gemaakt met de duivel en besloten je parochie te voeden met de vampiers? Is het dat je hun lichamen verbrandt in je stookruimte?" Toen de priester zijn mond opendeed maar niets zei, vervolgde Steven: "Of zijn het de zondaars die je predikt die massamoord hebben gepleegd in je kelder en een tunnel hebben gegraven om door te ontsnappen?"

"Oh jee," de oude man gaf Steven een grimmige blik. "Als ik de kerk verlaat, hoe lang zal het duren voordat ik kan terugkeren?"

"Geef me je mobiele nummer. Ik bel je binnen een paar uur. Kom niet terug totdat wij het seil veilig hebben gegeven." Hij zuchtte in de wetenschap dat hij het argument had gewonnen toen de oude man in zijn lades begon te rommelen en dingen pakte die hij belangrijk genoeg vond om mee te nemen.

Jewel probeerde volkomen kalm te blijven terwijl ze zich een weg baant naar de nog steeds openstaande deur. Vrijheid! waarom moest ze altijd weggrennen van gekke mannen?

"Laat me je niet achtervolgen," grijnsde Steven terwijl hij zijn hoofd opzij deed en zijn blik op haar richtte. "Ik zei dat hij naar huis kon gaan! niet jij."

Jewel's lippen gingen van elkaar terwijl ze midden in beweging bevroor. Hoe durfde hij haar een bevelen te geven? Ze beet op haar tanden en beseftte dat ze hem toch gehoorzaamde. Ze hief haar kin uitdagend op toen ze tot deze conclusie kwam. Op het moment dat ze wegging, zou ze blijven rennen! van allemaal, inclusief haar vader.

"Wat ga je met haar doen?", vroeg de priester verontwaardigd.

"Ik ga doen wat je niet kunt doen!" haar beschermen," schreeuwde Steven hierover wilde hij niet willen vechten. De blauwe plek op Jewel's gezicht had letterlijk zijn zenuwen geraakt en hij zou wel gek zijn als hij haar terug zou sturen naar de man die dit had gedaan.

'Ik heb geen andere beschermer nodig,' Jewel draaide zich om klaar om te vertrekken maar stopte toen ze twee gevaarlijk uitziende mannen zag die de deur blokkeerden.

Dean had de ellende van Steven helemaal gevoeld toen ze van de trap afliepen en nu hij naar het meisje keek dat de oorzaak was, kon hij zien waarom. Hij las haar ziel en ving een vluchtige blik op van de ongrijpbare engel des doods.

"Je hebt ongelijk." Hij bewoog zo snel, zelfs de twee shifters in de kamer het misten. "Je hebt wel een beschermer nodig."

Jewel onderdrukte een schreeuw toen de palm van de man tegen haar zere wang drukte en zijn ogen de kleur van kwik veranderden. De koude hand die zo lang met ijzige vingers om haar hart had gezeten, smolt. Plotseling werd ze eraan herinnerd, gevoelens waarvan ze was vergeten dat ze bestaan! warmte, veiligheid! liefde.

De priester leunde achterover tegen zijn bureau toen de schaduw van de vleugels uit de rug van de man sprongen, fonkelend schitterend en verdwenen weer.

"Ik zal beneden zijn," zei Dean toen de wind naar binnen stroomde om de ruimte te vullen waar hij uit verdween.

Steven wist niet waarom Dean dat moment had gekozen om zijn kracht te onthullen, maar hij was blij dat de gevallene het hadden gedaan. Jewel's wang was genezen en de priester zag eruit alsof hij net het licht had gezien.

'We moeten vertrekken! nu,' zei Nick vanuit de deuropening.

Steven pakte Jewel bij haar hand en liep naar de deur, blij dat de schok haar vijandigheid voorlopig had laten verdwijnen.

"Wacht," riep de pater, waardoor Steven en Nick stopten om naar hem te kijken. "Was dat?" Hij haperde, wijzend naar de plek waar Dean kort daarvoor had gestaan.

Steven glimlachte oprecht om de opwindende in de ogen van de oude priester. "Ja! het was."

De priester glimlachte toen Steven en Nick de kamer verlieten met Jewel op sleeptouw. Hij knikte één keer en begon de gereedschappen te verzamelen die hij nodig had. In zijn geest bereidde God de aarde voor op Zijn terugkeer.

Steven en Nick stapten de kerk uit maar Steven maande Jewel tot stilstand zodat hij naar het kantoorvenster kon kijken. Hij slaakte een zucht van opluchting toen hij het kantoorlicht zag uitgaan. "Het lijkt erop dat de oude gozer je advies opneemt," zei Nick.

Steven schudde zijn hoofd, "Meer zoals hij Dean zag voor wat hij was en een soort religieuze ervaring heeft. Hij heeft me zijn telefoonnummer gegeven, ik bel hem als de kust vrij is."

"Ik denk niet dat een paar uur genoeg zal zijn," vertelde Nick hem.

"Het is wat het is." Reageerde Steven. "Op dit moment gaan we terug naar de club zodat we het nieuws aan Warren en Quinn kunnen vertellen."

Dean zat op het dak van de kathedraal en glimlachte naar het trio toen ze de kerk achter zich lieten. Hij had Steven alle hulp gegeven die hij maar kon, maar de kalmerende spreuk die hij op het meisje had gelegd, zou niet eeuwig duren. Hij voelde de duisternis onder het gebouw beginnen te stijgen toen de vampiers uit hun tunnel kwamen.

In tegenstelling tot die van de vorige nacht, werden deze beïnvloed door iets nog donkerder, sinistere dan Dean ooit had ontmoet.

Dean fronste zijn voorhoofd en vroeg zich af waarom hij het niet had gevoeld toen ze de eerste groep opruimden die hier was gaan wonen. Deze invloed was erg oud en zeer krachtig. Zo plotseling als hij het voelde, was de duisternis verdwenen en kon alleen de vampieraanwezigheid worden gevoeld.

De gevallen bereikten toegang tot de kerk om de oude man te controleren en ervoor te zorgen dat hij levend naar buiten kwam.

Hoofdstuk 4

Trevor en Kat hadden de vampier gevolgd die ze halverwege de stad hadden ontdekt.

â##Wat doet hij in vredesnaam?â## Fluisterde Kat en begon achterdochtig te worden.

'Het lijkt erop dat hij gaat winkelen,' antwoordde Trevor toen de vampier voor een etalage stopte en naar het donkere display keek.

Deze vampier was jong, amper achttien zo te zien. Hij had recht zwart haar en droeg een bril. Met zijn haar naar achteren getrokken, zou hij er bijna presentabel uitzien, behalve zijn bleke huid.

De twee pasten hun tempo weer aan toen de vampier zich abrupt van het raam afkeerde en weer op straat begon te lopen. Zelfs met de winkels gesloten, waren de trottoirs druk in deze tijd van de nacht.

Ze ontdekten het lichaam van het laatste slachtoffer van de vampier, deze lag uitgestrekt op een goed onderhouden gazon. Met hun reukvermogen konden ze de bloedzuiger inhalen, net voordat de vampier Rodeo Drive bereikte. Vanaf daar moest Trevor Kat een beetje tegenhouden en uitleggen dat er te veel mensen in de buurt waren om blindelings te kunnen rennen.

Nu, waren ze hier, ze volgden een vampier te voet en geen van beiden was in de stemming voor een gesprek. Het volgende dat ze wisten, was dat ze in een stadsbus zaten en niet echt op de bestemming letten. Eindelijk stond de vampier op en trok aan het koord om eruit te kunnen. Kat en Trevor reden door naar de volgende halte en stapten daar uit voordat ze hun achtervolging konden hervatten. De vampier bleef lopen en Kat gromde gefrustreerd.

"Ik begin te denken dat deze vampier drugs heeft gebruikt. We hebben bijna een volledige cirkel gemaakt.â## Klaagde ze. "We zijn maar een paar blokken verwijderd van de club."

"Daar gaat hij!" Riep Trevor en rende naar een steegje waar de vampier ineens was verdwenen.

Trevors sneakers maakten een slippend geluid toen hij de steeg bereikte en erin keek. Kat ging naast hem staan, dook een beetje naar beneden zodat ze allebei om de hoek konden kijken.

"Verdorie," vloekte Trevor en haalde zijn 9 mm eruit.

'Ik begrijp nog steeds niet waarom je een wapen draagt,' zei Kat, hoewel ze wist dat Nick er ook Æ©Ã©n bij zich droeg. Het was niet het pistool waar Nick op vertrouwdeâ## het waren de speciaal gemaakte houten kogels die erin zaten. "Die dingen zijn nutteloos tegen vampiers."

Trevor grijnsde: â##Je bent vergeten voor wie ik werk. Deze kogels zijn speciaal ontworpen om te exploderen bij impact en het midden is uitgehold en gevuld met slechts een beetje zoutzuur. Die rotzooi vreet door bijna alles heen.â##

'Waarom eet het zuur dan niet door de kogel heen?' Vroeg Kat, in het geheim informatie verzameland om Nick mee om te kopen.

"Er is een binnen huls geplaatst in de kogel toen deze uitgehold was, zodat het zuur er niet doorheen kan. Ik ben de naam ervan op dit moment vergeten.â## Legde Trevor uit. "Het is sterk genoeg om niet beschadigd te worden door het zuur, maar fragiel genoeg om te breken wanneer het in aanraking komt met iets."

Kat stond langzaam rechtop, "Zullen we naar binnen gaan?"

Trevor versterkte zijn greep op het pistool en stapte als eerste naar voren, gevolgd door Kat die in beide handen een vlijmscherpe dolk had; met dank aan Trevor. Ze kamden het hele steegje uit voordat ze beseften dat de vampier was verdwenen.

Trevor liet zijn stevige greep los en liet zijn geweer naar beneden zakken. "Hij is weg!"

Kat slaakte een gefrustreerde zucht: "Nou, omdat we zo dichtbij zijn, kunnen we net zo goed teruggaan naar de club."

â##Ik heb veel plezier gehad vanavond, jullie twee idioten overal door de stad heb laten gaan,â## zei een stem achter hen. "Ik sta erop dat jullie blijven eten."

Kat en Trevor draaiden zich om naar de stem en verstijfden toen ze de vampier zagen die ze hadden gevolgd, samen met vijf anderen.

De klootzak wist dat we hem volgden, gromde Trevor terwijl hij het pistool weer omhoog bracht en instelde.

Met muren aan drie kanten en de vampiers voor hen wist Kat dat zij en Trevor zich hieruit moesten vechten. Ze hurkte laag neer toen de vampiers hen snel insloten. Aan met vlammend rood haar sprong op in de hoop bovenop hen te landen.

Kat duwde zichzelf onmiddellijk omhoog vanaf haar hurken en pakte de vampier midden in zijn sprong. Haar lange nagels leken nu op klauwen, hoewel er geen verandering had plaatsgevonden. Ze stortten neer op de grond met de vampier op zijn rug onder haar.

De bloedzuiger greep haar rechterpols zo strak vast dat ze voelde dat haar botten pijnlijk samen begonnen te malen. Ze slikte de ziekelijke pijn door, ze sloeg haar pols naar beneden en dreef een dolk in de pols van de vampier als vergelding. Kat kreeg haar vrijheid terug en verspilde geen tijd en plaatste direct haar rechterhand in de borst van het monster trok zijn hart eruit.

Trevor mikte en vuurde op de vampier die ze de hele nacht hadden gevolgd. De kogel trof het wezen in de keel en even staarde hij Trevor aan met een uitdrukking van ongeloof voordat hij begon te gillen en greep hij naar zijn keel. De kreet werd abrupt afgesneden toen het zuur uit de kogel vrijkwam en de keel bereikte van de vampier.

Trevor zag niet echt wat er daarna gebeurde, hij werd onmiddellijk aangevallen door een andere vampier. Zijn lichaam werd tegen de muur van de steeg gegooid, waarna hij op de grond gleed. Zijn 9 mm vloog weg terwijl hij probeerde niet de sterren te gaan tellen die zich in zijn visioen vormden. De andere vampier kwam dichterbij toen Trevor iets tegen zijn been voelde. Hij keek naar beneden en zag het hoofd van de vampier die hij had neergeschoten en probeerde het te pakken.

Hij pakte het afgehakte hoofd op bij de haren en gooide het uit elkaar vallende hoofd richting de naderende bloedzuiger. Het monster ontweek het hoofd en gromde naar hem, klaar om hem te bespringen. Hij zag ineens iets glimmends vanuit zijn ooghoek en toen Trevor zag een lange dolk uit zijn borst steken. Hij draaide zijn hoofd en zag dat Kat daar stond en eruit zag als een bloederige puinhoop.

'Pas op!' Riep Trevor.

Kat hief haar andere dolk op en hapte naar adem toen de vampier haar hand pakte en het lemmet naar beneden in een bepaalde hoek dreef, rechtstreeks in haar binnenste dij. De pijn alleen al gaf haar de kracht om de vampier van haar af te duwen. Ze strompelde snel achteruit richting Trevor en slaagde erin de dolk uit haar dij te trekken. Warm vocht volgde snel en stroomde langs haar been.

Trevor wist dat er nu snel iets moest gebeuren. Ze waren nu allebei gewond. Hij voelde de pijn in zijn ribben en schouder waarmee hij tegen de muur was geslagen en hij had moeite met adem te halen. Hij keek omhoog naar Kat, die beschermend tegenover hem stond en dacht aan hun volgende zet zou worden.

Hij moest veranderen in iets groots en sterk genoeg om tegen hen te vechten en te overleven. Het nadeel was dat als hij veranderde, hij zijn ware aard aan Kat zou laten zien. Zijn soort was nooit in de buurt gekomen van de andere shifter-stammen vanwege hun diversiteit. Ze zouden kunnen opgaan in een van de clans en verdwijnen zonder een spoor achter te laten, soms tientallen jaren achtereen. Ze waren de perfecte wapens in een oorlog.

Hierdoor zou elk dier dat hij koos altijd tien keer sterker zijn dan dat specifieke dier. In zijn menselijke vorm waren dezelfde regels van toepassing, maar het had hen tot nu toe niet veel geholpen. Echter, als hij niet zou veranderen, waren ze er geweest.

Opeens liet Kat haar wapen vallen en boog zich voorover. Vanwege haar verwondingen was de verandering seconden langzamer dan normaal. Haar lichaam trilde totdat ze op handen en voeten was. De kleren vielen van haar lichaam af en een mooie bruine en zwarte gevlekte bontjas nam hun plaats in.

Een van de overgebleven vampiers viel hen aan en Kat rees op haar achterpoten en blokkeerde hem met een soort worstelgreep. Haar klauwen groeven zich in de schouders van het wezen en haar lange tanden werden ontbloot. Zonder er twee keer over na te denken, koos Trevor dat moment om te veranderen.

De twee overgebleven vampiers sisten boos toen de mens die ze naderden, veranderde in een Kodiak beer. Trevor zwaaide met zijn gigantische klauw naar de dichtstbijzijnde en verwijderde de helft van zijn lichaam, waardoor de benen levenloos achterbleven. Omdat hij wist dat de vampier niet dood was, ging Trevor er naar toe en verpletterde hij zijn hoofd met zijn krachtige kaken.

Hij stond op om Kat te helpen toen de laatste twee vampiers vol in de aanval gingen. Trevor strompelde een paar stappen terug voordat hij luid brulde en pakte er een uit en gooide hem de steeg in. Hij brulde opnieuw toen de laatste zijn tanden in zijn schouder zette. Hij hoorde Kat's jaguar schreeuw en voelde de bakstenen muur in de zijkant van zijn slaap rammen voordat hij van de klap viel.

Quinn en Warren hadden het hele gebied in een straal van 8 km van de club gekamd.

"Er is niets in de buurt." Zei Quinn overtuigend en probeerde zijn frustratie los te laten. Er klopte iets niet; hij kon het in de lucht voelen.

Warren hoorde de onzekerheid in Quinn zijn stem. "Na het gevecht in het pakhuis, verrast me het niet." Zijn telefoon zoemde en veroorzaakte dat beide mannen opsprongen en realiseerden zich hoe gespannen ze waren. Hij haalde de mobiele telefoon uit de zak van zijn spijkerbroek.

'Hallo,' zei Warren in de mobiele telefoon en knikte toen even. "Oké, we gaan het bekijken." Hij hing op en liet de telefoon weer in zijn zak glijden. "Dat was Nick, het lijkt erop dat ze een ondergrondse tunnel onder de kerk hebben gevonden."

"We moeten het gaan onderzoeken," zei Quinn, hij probeerde te negeren dat zijn huid vol zat met adrenaline en dat hij geen idee had waar het vandaan was gekomen.

De duidelijke schreeuw van een jaguar doorboorde de stille nacht wat beide mannen deed bevriezen. Ze draaiden allebei met hun hoofd in de richting waar het geluid vandaan kwam voordat ze naar elkaar keken.

"Kat!" Riepen ze tegelijk.

Warren haalde de mobiele telefoon onmiddellijk uit zijn zak en stopte hem in een elastische holster rond zijn enkel.

Er was geen enkele aarzeling en een paar seconden later waren de twee mannen getransformeerd en renden ze de straat door. Mensen schreeuwden en renden weg om uit de buurt te komen van de enorme katten, wat een behoorlijke opschudding veroorzaakte. Quinn nam de leiding en rende het verkeer in waardoor een auto vol in de remmen moest. De auto erachter botste er tegen, waardoor een kettingbotsing ontstond.

Warren sprong op de motorkap van de eerste auto en keek erin om te zien of de mensen in orde waren voordat hij Quinn achterna ging de weg over.

De bestuurder van de auto was geschrokken van wat er net gebeurde en pakte zijn mobiele telefoon.

Jason verveelde zich te pletter. Er was de afgelopen dagen echt niets gebeurd en omdat Tabby en Envy de stad uit waren was hij gek geworden.

Toen de telefoon ging, sprong hij bijna uit zijn vel en pakte snel op om het te beantwoorden.

"Ranger-station," zei Jason met een doffe stem.

"Ja," antwoordde een beverige stem. "Ik wil graag iets ongewoons melden."

Jason zuchtte in gedachten en pakte pen en papier. "Oké, vertel me wat je zag, mijnheer."

"Het meest vervloekte dat ik ooit heb gezien," zei de man buiten adem. "Ik zag net een poema en een jaguar midden in de stad. Ik trapte op mijn remmen toen de poema ineens voor mijn

auto langs rende en een jaguar die op de motorkap van mijn auto verscheen, naar mij keek en daarna achter de poema aanging.â##

"Het is waarschijnlijk weer een ontsnapping uit de dierentuin," zei Jason, ook al was het een leugen, ze vertelden dit aan het publiek om te verbergen dat de stad deze dagen leek te werken met gevaarlijke dieren uit het wild.

"Nee," riep de man uit. "De jaguar had een mobiele telefoon vastgebonden aan de achterkant van zijn enkel."

Jason keek op naar de andere boswachter bij hem in het kantoor, Jacob Savage.

'Dus u zegt dat de jaguar een mobiele telefoon had vastgebonden aan zijn enkel?' Vroeg Jason.

Jacob verslikte zich bijna in zijn koffie en zette de kop neer, veegde zijn neus af en gaf aan dat een deel van de vloeistof erin was opgegaan.

"Dat is precies wat ik zeg!" De man schreeuwde hard genoeg zodat Jacob het kon horen.

Jason knikte: 'Goed dan meneer, kalmeer. Je zei dat het wegliep, dus je bent veilig. Bedankt voor het bellen, we zullen ernaar kijken. "

Jason hing haastig de telefoon op en staarde er even naar alsof het apparaat op zou springen en hem op zou eten.

'OkÃ© dan,' zei Jacob nadat hij zijn hoestbui voorbij was.

Warren was eindelijk weer bij Quinn toen ze een steeg naderden waar de geur van Kat het sterkste was. Toen ze de hoek om kwamen, waren ze net op tijd om te zien hoe Kat de keel van een vampier openrukte en een enorme beer die zijn enorme klauwen door de borst van een ander boorde. De berenklauw kwam uit de achterkant van de vampier en klemde het bloedige hart van de vampier vast voordat hij erin kneep als een waterballon.

Kat knipperde met zijn ogen, zich op de een of andere manier realiserend dat tijdens het gevechtâ# de vampiers zich hadden vermenigvuldigd. Ze had amper tijd om adem te halen voordat ze werd aangevallen door een van de overgebleven vampiers. Ze liet een oerschreeuw los toen de scherpe hoektanden in haar flank boorden. Haar klauwen doorboorden de achterkant van de aanvallende vampier en probeerde zich los te wrikken. Plotseling was het tegengewicht van haar zijde verdwenen en viel ze om, terwijl ze flauwviel van pijn, bloedverlies en uitputting.

Quinn zag hoe de vampier Kat aanviel en voelde woede opwellen in zijn borst. Hij rende het steegje in en gaf er niet om of Warren bij hem was of niet. Hij haalde de vampier onderuit tegen de grond en snauwde dreigend in zijn gezicht voordat hij met zijn scherpe tanden in zijn nek vastbeet. Hij voelde de klauwen die hem in paniek krabden, maar het kon hem niet schelen, hij bleef bijten. Hij gooidde het hoofd opzij, wendde zich tot Kat en gromde.

Trevor had korte metten gemaakt met de laatste vampier en had hem uit elkaar gerukt tot er niets meer overbleef dan een onthoofd, ledematen loos torso. Hij keek op toen hij Kat hoorde schreeuwen en zag toen een poema de vampier bespringen die haar aanviel. Toen ze zich weer transformeerde in haar menselijke vorm, ging Trevor over haar naakte en bewusteloze lichaam staan, om haar te beschermen tegen verdere aanvallen.

Een diep gegrom trok zijn aandacht en hij keek in de blik van een zeer boze poema die naar hem toe sloop met een zeer duidelijke bedoeling om hem te dodenâ# Quinn Wilder.

Door het gevecht was Trevor moe en dat maakte zijn reflexen langzamer. Hij kon Quinn niet uitschakelen en kreeg de volle lading over zich heen. Trevor werd voor de tweede keer die avond door het steegje en tegen de bakstenen muur geslagen.

Trevor gromde en kon in totaal nog twee seconden op zijn achterpoten staan voordat hij achterover helde en naar de grond gleed. Quinn kwam dichtbij en hij wilde niet transformeren voor de poema maar wist dat hij wel moest. Kat zou het uiteindelijk toch wel vertellenâ# dus wat had hij te verliezen? Omdat hij zijn wonden niet onder zijn vacht kon zien, ging hij langzaam achteruit en probeerde hij nog een keer op te staan.

Quinn zweeg even toen hij de man uit de bar zag. Warren had Trevor hem genoemd. Hij siste toen zijn reukvermogen hem vertelde dat Trevor geen normale shifter was of in ieder geval niet een soort die hij ooit was tegengekomen. Niet wetend waar hij mee te maken had, deed niet veel goeds voor zijn gemoedsrust.

Hij deed nog een stap naar voren, maar Warren trad in zijn gezichtslijn en liep naar Trevor toe, terwijl hij terugging naar zijn menselijke vorm. Toen Trevor bewoog, greep Warren hem bij de arm en gooide hem over zijn schouder. Hij zag geen reden om Quinn een man te laten schoppen terwijl hij op de grond lag.

Trevor keek naar Warren en grijnsde toen hij hun hachelijke situatie realiseerde. "Fijne rommel, nu zijn we allemaal naakt," mompelde hij en viel prompt flauw.

Warren schudde zijn hoofd en kon niet anders dan grijnzen omdat Trevor een heel goed punt had. In deze tijden was hij blij dat hij zijn mobiele telefoon bij zich had en het op de manier droeg die hij wilde. Hij zette Trevor voorzichtig tegen de muur en stond op het punt de mobiele telefoon te pakken toen hij hoorde dat Quinn begon te grommen.

Quinn was getransformeerd en keek naar Kat haar bewusteloze gedaante. Haar kleren legden een paar meter verderop, versnipperd door haar transformatie en niet draagbaar meer. Daar besloot Quinn later over na te denken en begon haar wonden te onderzoeken en stopte toen hij zag dat het bloed nog steeds uit haar binnenste dijsijpelde.

Hij bewoog haar heen net genoeg om te onderzoeken waar het bloed vandaan kwam, hij verstarde toen hij een paringsmarkering zag. Het gegrom barstte uit zijn keel voordat hij het kon stoppen. Iemand had Kat gedekt, haar het merkteken gegeven en haar weer in de steek gelaten.

Quinn voelde jaloersheid diep van binnen naar boven komen en boog zich naar haar toe om aan haar huid te ruiken om te zien of de geur er nog steeds hing. Dat maakte hem alleen nog maar kwader; ze rook niet naar een andere man, ze rook heerlijk.

Toen hij naar de andere man keek waar Warren voor gehurkt zat, vroeg Quinn zich af of het paringsteken haar was gegeven door de blonde beren-shifter.

Warren haalde zijn mobiele telefoon tevoorschijn en negeerde Quinn's kleine driftbui voor het moment. Kat had hulp nodig en hij was niet van plan om Quinn te vertellen aan wie het paringsteken toebehoorde. Laat hem maar door de hel heen gaan om het zelf uit te zoeken.

"Mevrouw Tully? Vroeg en glimlachte. "Met mij gaat het goed mevrouw. Ik vroeg me af of je me kon ontmoeten bij Maan Dans. Mijn zus en haar vriend Trevor zijn gewond en ze hebben medische hulp nodig die alleen jij ze kunt geven."

Warren was even stil en knikte toen: 'Bedankt, mevrouw Tully.'

'Ik wist niet dat je Tully kende.' Zei Quinn zachtjes. Hij had Tully ontmoet, niet lang nadat de families uit elkaar waren gegaan.

Warren grijnsde terwijl hij een ander nummer intoetste. Dacht Quinn dat hij de enige was die mocht spioneren? 'Nick heeft meer problemen gehad dan ik me kan herinneren. Mevrouw Tully lapt hem altijd weer op en deur huis staat altijd open als we een plek nodig hebben om te slapen.'

"Het verbaast me dat we elkaar nog niet zijn tegengekomen." Quinn reageerde een beetje argwanend.

"Nick, we zitten in een steegje tien blokken ten westen van de club en we hebben een lift nodig. Breng kleding mee voor drie mannen, je zus, en rijd in de Hummer." Warren legde de hoorn neer zonder te wachten totdat Nick antwoordde en richtte zijn aandacht weer op Trevor.

"Is hij degene die Kat de paring heeft gegeven?" Vroeg Quinn.

"Dat, mijn vriend, is mijn verhaal niet te vertellen." Zei Warren cryptisch.

Hoofdstuk 5

Nick had net Steven en Jewel afgezet bij Nacht Licht toen hij werd gebeld. Jewel was erg stil geweest sinds kleine stunt van Dean in de kerk, maar hij kon zien dat alles wat de gevallen hadden gedaan om haar kalm te houden begon af te nemen. Hoe verder weg van de kerk ze gingen, des te paranormaler ze was geworden. Hij kon zich alleen maar voorstellen door wat voor een hel zijn vriend op het punt stond door te gaan.

Terwijl hij naar Steven zwaaide, pakte Nick snel zijn telefoon op en goochelde er even mee toen hij bijna zijn grip verloor. Uiteindelijk ving hij het op de derde ring en klapte het open.

"Spreek," gromde hij. Zijn uitdrukking smolt in een diepe zorg voordat hij het gaspedaal op de grond duwde. Gelukkig had hij besloten om in de Hummer te rijden om Steven en Jewel terug naar Nacht Licht te brengen.

Hij dacht even na en haalde opgelucht adem toen hij zich herinnerde dat Warren nog wat extra kledingstukken in de auto had liggen van hun laatste kampeertrip. Niemand had de moeite genomen om ze eruit te halen en het redde Nick van de reis terug naar huis. Het was maar goed dat Warren en Quinn ongeveer even groot waren want er was niets erger dan te proberen om je in kleding te persen die te klein was.

Hij schakelde de GPS in op zijn telefoon in en kreeg de exacte locatie van waar Warren zat. Hij draaide de volgende hoek om zonder snelheid te verminderen en wist dat hij het niet leuk zou gaan vinden van hij te zien zou krijgen als hij daar aankwam.

Zonder er bij na te denken haalde Nick zijn mobiele telefoon tevoorschijn en belde Devon om hem de nieuwste ontwikkelingen te laten weten. Devon heeft de stad vrijwillig verlaten, maar hij had Nick beloofd hem meerdere keren per dag te bellen om hem op de hoogte te houden van alles.

Steven had Jewel meegenomen naar de club en leidde haar snel naar boven. Toen ze bij zijn kamer kwamen, sloot hij de deur maar deed hem niet op slot. Hij wilde niet dat ze zich gevangen voelde.

Jewel knipperde met haar ogen en keek rond in de kamer waar ze was binnengebracht. Het bed was groot en had een diepgroene dekbedovertrek eroverheen. Een paar decoratieve kussens lagen op het bed en een knuffeldier en een poema. Ze moest haar lach inhouden en een nerveus gegiechel ontsnapte voordat ze het kon stoppen.

Het dressoir was zwart gelakt met een grote spiegel en in het midden stond een kleine bamboeplant. Aan de andere kant van de kamer bevonden zich een paar zitzakken, een enorme flatscreen-tv aan de muur en een gameconsole met talloze spellen eromheen.

Jewel begreep niet waarom ze zo kalm was, maar langzaam vervaagde deze en werd vervangen door angst. Wat dacht ze verdomme wel dat ze hier aan het doen was?

"Waarom heb je me hierheen gebracht?" Vroeg Jewel en draaide zich om naar Steven.

"Omdat je hier veilig bent," antwoordde Steven. "Je gaat niet terug naar je verloofde of je vader."

Wat overbleef van het kalme gevoel was onmiddellijk verdwenen en Jewel schudde krachtig haar hoofd. "Nee, ik moet terug! Als ik dat niet doe, zal Anthony me vermoorden."

"Hij kan je niet doden als hij je niet kan vinden," redeneerde Steven met een stem die zo koud was dat hij wat van de warmte uit de kamer zoog.

"Hoe zit het met pater Gordon?" Vroeg Jewel met een stem die toenam. Als ze naar hem toe gaan, zullen ze ontdekken waar ik ben. Ze begon te ijsberen. "Papa zal zo boos zijn en Anthony ik wil niet nadenken over wat hij zal doen."

Steven had een flashback van de handafdruk die een blauwe plek had achtergelaten op haar gezicht. "Waarom zou je je vader beschermen als hij je duidelijk niet beschermt!"

"Wie heeft jou het recht gegeven om hierover te oordelen?", Schreeuwde Jewel terug, ze durfde nu ook te schreeuwen nu hij tegen haar schreeuwde.

"Weet je wat? Goed," zei Steven en opende de slaapkamerdeur. "Daar is de uitgang, ga terug naar je verloofde en een huwelijk waar je in gedwongen wordt vanwege het onvermogen van papa om voor zaken te zorgen. Geen enkele echte vader zou zijn kinderen ooit opofferen om een schuld af te betalen die hij had veroorzaakt."

Jewel staarde naar de deur en maakte een onzekere stap naar voren voordat ze achteruit liep en op het bed neerzakte. Ze staarde naar de wekker en wist dat het te laat was om terug te sluipen op de welke manier dan ook. Twee AM dat is het moment waarop de bewakers van dienst veranderden en dat was de enige keer dat ze kon terugkeren zonder gepakt te worden.

"Wat moet ik nu doen?" Vroeg Jewel en keek hem aan met tranen in haar ogen. "Waar moet ik nu naartoe?"

Steven deed de deur dicht en knielde voor haar neer. "Begin maar eens met mij alles te vertellen."

"Zoals wat?" Vroeg Jewel.

Steven glimlachte naar haar: "We kunnen beginnen met je achternaam."

Jewel zuchtte: "Mijn achternaam is Scott en mijn vader beheert een resort in Palm Springs voor mijn verloofde. God, dat woord laat een bittere smaak achter in mijn mond."

Er viel bij Steven een enorme last van zijn schouders om weer te zien hoeveel ze het feit haatte dat ze gedwongen werd om met deze man te trouwen niet dat hij dat ooit zou laten gebeuren. "Oké, kalmeer en denk terug. Probeer vanaf het begin te beginnen," stelde hij voor.

Terwijl hij diep ademhaalde, begon Jewel rustig te praten, ze liet het gewoon los. "Ik zat op kostschool toen papa wat problemen had in het resort. Een overheidsagent had undercover ingecheckt en probeerde alle maffia-activiteiten op te sporen die er gaande waren. Toen papa ontdekte wie de man was kreeg hij de opdracht om hem te vermoorden."

Steven knikte, "wat is er gebeurd?"

"Papa wachtte te lang om hem te vermoorden de agent had zijn superieuren al alle informatie gegeven. Toen de agent niet incheckte of wat het ook was, stuurde de FBI meer agenten en werd papa gearresteerd. Anthony Valachi heeft hem gered uit de gevangenis nadat hij iets had gedaan, waarschijnlijk een van de topambtenaren omgekocht en alle beschuldigingen waren ineens weg."

"Nu heeft papa schulden bij zijn baas. Omdat hij niet wist hoe hij anders de schuld moest afbetalen, vertelde papa me toen ik terugkwam van school dat ik verloofd was met Anthony en dat hij er echt blij mee was."

Jewel haalde nog een keer adem en veegde met haar hand door haar ogen. "Ik wil nog niet getrouwd zijn ik wilde iets voor mezelf doen, naar school gaan en werken voor de kost, misschien een beetje reizen. Deze man is twee keer zo oud als ik. Nu ben ik een gevangene, een slaaf van die klootzak en de fout van mijn vader."

Steven knikte en vocht tegen de drang om op te staan en de kamer in te lopen. Hij verloor de strijd en begon te ijsberen. "Ik kan dit oplossen," verklaarde hij vastberaden, maar bleef maar lopen. Zijn gedachten schoten van links naar rechts.

"Ja natuurlijk," fronste Jewel, "jij en welk leger?" Ze herinnerde zich opeens de engel die ze in de kerk had gezien en keek hoopvol omhoog.

Steven herkende de naam die hetzelfde was als de man waarmee Micah een paar weken geleden ruzie had gemaakt voordat hij verdween. Micah had de man uit de club gegooid nadat hij hem vol met zijn vuist in zijn gezicht had geslagen en de slimme man recht uit zijn stoel had geslagen. Steven had nog steeds moeite om niet te lachen toen hij erover nadacht.

Quinn had echter niet gedacht dat het grappig was. Misschien had Quinn geweten dat Anthony de grote spil was in de maffia en probeerde op Micah te letten. Het was trouwens dezelfde avond dat Micah was verdwenen.

Hij wierp een blik op Jewel toen hij naar haar terugliep. Ze had gelijk! Anthony Valachi was twee keer zo oud en een zelfingenomen klootzak. Hij zou er voor zorgen dat ze niet in de buurt van die man of haar beledigende vader zou komen! vader! de priester in de kerk. Nu was die man hem een gunst verschuldigd, en met een beetje hulp van Dean! dan zou hij zijn verdiende loon krijgen.

Hij klapte zijn mobiele telefoon open, hij drukte verschillende nummers in en glimlachte toen de andere kant oppakte. "Dean, ben je nog steeds in de kerk? Goed, haal de priester terug en wacht daar op me." Hij be! indigde de oproep en liep terug naar Jewel. Hij liet zich voor haar op zijn knie! zakken, nam haar handen in de zijne en wreef zachtjes met zijn duimen over haar zachte huid.

!Hoe ver ben je bereid om te gaan?! Vroeg hij met een vaste stem terwijl hij haar aankeek.

"Het moet meer zijn dan alleen maar weglopen," Jewel haatte het hoe haar stem klonk zo klein. Ze wilde haar angst niet zo laten zien. Ze beet op haar onderlip en vroeg zich af wat Steven van plan was.

"Als we dit goed kunnen doen, hoeft je niet verder te rennen dan hier."

"Wat denk je?" Jewel begon haar handen weg te trekken, maar hij hield ze stevig vast.

!Ik denk dat je niet twee keer kunt trouwen.! Steven kromp ineens toen ze hard genoeg rukte om haar vrijheid terug te krijgen. Hij dook op van de vloer en staarde naar haar terwijl ze bijna over het bed kroop in haar poging om afstand tussen hen te cre!ren.

"Luister!" begon hij.

"Nee," schreeuwde Jewel toen ze naar de andere kant van het matras klom en zich een beetje veiliger voelde nu het bed ertussenin zat. Haar gezicht ging meteen in vlammen op en besepte dat het bed op meer dan !!n manier tussen hen in stond, als ze ermee instemde om door te gaan met deze waanzin.

Ze beet haar blik van het bed. "Ik wilde in de eerste plaats niet trouwen! Waarom zou ik in godsnaam met je trouwen?!"

Stevens ogen vernauwden zich om de belediging, maar hij liet haar niet door haar trots vermoorden. Als hij haar de stuipen op het lijf zou moeten jagen, dan zou dat het waard zijn. Bovendien! op dit moment was ze de enige aanwijzing die hij had over Micah. Om Steven zijn lippen lag een sluwe glimlach nu hij met succes een andere reden had toegevoegd om te doen wat hij ging doen.

"Waarom met me trouwen, vraag je? Want als je kunt beweren dat het huwelijk echt is in het bijzijn van mijn familie en het jouwe! dan zal het in de slaapkamer alleen in naam zijn. En dat leger waar jij je vraagtekens bij hebt, onthoud dat ik geen mens ben en ook mijn familie en vrienden niet. Dus als je in de problemen bent geraakt en je ex probeert om wraak te nemen, zullen we op hem wachten.!"

"Waarom zou je dit doen?" Jewel schudde haar hoofd. "En wat bedoel je met doen alsof?"

Steven stak zijn hand uit en wees naar het bed tussen hen in. "Om je eerste vraag te beantwoorden, heb ik een broer die al een paar weken wordt vermist en de laatste persoon naast zijn familie waarmee hij werd gezien, was jij en het was niet vriendelijk. Dus, wat een betere manier om zijn aandacht te krijgen dan aan zijn ketting te rukken.!"

"Wat betreft je tweede vraag, om dit te laten werken, zal iedereen moeten denken dat we verliefd zijn en van plan zijn om bij elkaar te blijven. Maar als we alleen zijn, slaap jij aan jouw kant van het bed en slaap ik aan mijn kant. Het is niet alsof ik mijn vrijheid wil opgeven. Als jij kunt doen alsof! dan kan ik dat ook.!"

Jewel ontspande zich een beetje in haar schouders en zag waar hij naartoe wilde: "Niemand anders zal de waarheid kennen?"

!Alleen onze beschermengel! Dean,! grijnsde Steven, toen haar vingers recht omhoog gingen om over de wang te vegen die Dean had laten genezen.

"En als Anthony niet langer een bedreiging is?" Mompelde ze.

"Dan zal onze goede vriend de priester ons onze nietigverklaring geven en zullen we onze eigen weg gaan. Maar eerst moet hij ons trouwen en om hem zover te krijgen moet hij ervan overtuigd zijn dat we verliefd zijn en het al hebben geconsumeerd. Toen ze hem een verbaasde blik gaf, haalde hij zijn schouders op. Hij is een priester en bovendien liegen we ook al tegen hem. Als het eenmaal voorbij is, kunnen we hem de waarheid wel vertellen.

Maar ons huwelijk zal niet worden geconsumeerd, bevestigde Jewel met een harde blik.

"Ik kan mezelf beheersen als je het ook kunt." Zijn scherpe blik paste bij de hare wetende dat hij zojuist het eerste gevecht had gewonnen. Nu zou hij gewoon moeten bidden dat hij zichzelf kon beheersen, omdat het op dit moment al zijn wilskracht vergde dat hij niet naar de andere kant van het bed kwam om haar te claimen voordat Anthony Valachi nog een kans kreeg.

Een ding was zeker. Zijn familie was al in oorlog met de vampiers en ze waren niet uitgerust om nu een nieuwe oorlog aan te gaan, tenzij ze geloofden dat het echt voor een familielid was.

"Hoe goed kun je acteren? Want als mijn familie niet denkt dat we helemaal verliefd zijn zal dit gedoemd zijn voordat de inkt op de huwelijksakte droog is.

Steven's lippen gingen uit elkaar toen Jewel naar hem glimlachte en langzaam over het matras naar hem toe begon te kruipen. Hij bewoog geen spier, wachtend om te zien wat ze zou doen. Toen ze op haar knieën voor hem kwam gleed haar hand rond de achterkant van zijn nek en trok hem naar voren en naar beneden tot hun lippen elkaar raakten.

Het was een onschuldige kus en het besef dat ze nog steeds een maagd was, botste zonder genade door Steven heen.

Jewel probeerde niet terug te deinzen toen zijn arm om haar heen ging en hij trok haar tegen zich aan. Haar lippen waren nog steeds dicht tegen de zijne aan, maar toen ze zijn warme aanraking over de rand van haar lippen voelde glijden, scheidde ze haar lippen met verbazing en voelde ze het tintelen ergens in haar buik.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.